

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CXVI П'ЯТНИЦЯ, 27 ЛЮТОГО 2009 РОКУ ЧИСЛО 9 VOL. CXVI FRIDAY, FEBRUARY 27, 2009 No. 9

НА ТЕМИ ДНЯ

Посол Росії дожартувався...

Петро Часто

ПАРСИПАНІ, Ню-Джерзі. – Ще одне „яблуко розбрату" впало поміж київською політичною верхівкою – випадок з Послом Росії Віктором Черномирдіним. Випадок не надзвичайний, а якраз дуже типовий для українського аспекту московської дипломатії – якщо це відверте зневажання незалежної України взагалі можна назвати дипломатією.

Наприкінці лютого В. Черномирдін їздив на день чи два до Москви, але встиг там виступити у програмі одного з телеканалів, дозволивши звичні для нього словесні „перли": в Києві панує „маячня", „натуральний балаган" і тому подібне. А вже повернувшись до Києва, продовжив цей непоштивий тон в інтерв'ю для газети „Комсомольська правда в Україні" 11 лютого: мовляв, „в Україні - скрізь американці і скрізь стирчать американські вуха", а тим часом українські керівники „собачаться між собою", український Президент „назбирав удома якогось череп'я, біля якогось пенька може три години ходити...", „в цьому році в Україні починається президентська кампанія, обов'язково прийдуть інші люди – тверезі, нормальні...".

На цей раз офіційний Київ своєю реакцією на хамство російського Посла виправдав сподівання свідомого українства. 17 лютого міністер закордонних справ України Володимир Огризко висловив В. Черномирдіну гостре невдоволення з приводу „недружніх і вкрай недипломатичних оцінок, коментарів і окремих фраз на адресу України та її керівництва". Покликуючись на Віденську конвенцію про дипломатичні стосунки, на тлі якої „тексти" московського представника є очевидним порушенням норм дипломатичної етики і міжнародного права, В. Огризко

(Закінчення на стор. 3)

Президент США Барак Обама звернувся до Конґресу і народу

ВАШІНҐТОН. — Увечорі у вівторок, 24 лютого, Президент Барак Обама виступив з промовою перед обома палатами Конґресу та перед американським народом. У 53- хвилинній промові, котру переривали 61 раз вставанням з місць та оплесками, він з відважним оптимізмом дав Америці надію на краще майбутнє, запевняючи без будь-якого вагання: „ Ми відбудуємось. Ми відновимось, і Сполучені Штати Америки стануть ще сильнішими, ніж раніше".

З самого початку промови Б. Обама запевнив американців, що теперішня криза – явище тимчасове, і незабаром буде подолана. Він говорив оптимістично і рішуче з повним переконанням, що з допомогою наполегливої праці і пляну стимулювання економіки, який нещодавно був підтриманий Конґресом, йому вдасться зробити те, чого від нього чекають.

Б. Обама попередив, що порятунок фінансової системи

Президент США Барак Обама
Фото: www.whitehouse.gov

може вимагати значно більшої кількости коштів, ніж ті, що вже виділені Конґресом. Водночас Б. Обама зазначив, що „хоча ціна

(Закінчення на стор. 3)

Владика Даниїл призначений правлячим ієрархом Західньої Єпархії УПЦ в США

ЧИКАҐО. – Катедра св. Володимира 6-8 лютого стала місцем одного з найдавніших ритуалів Православної Церкви – інтронізації або встановлення Єпископа як правлячого ієрарха Єпископської катедри. Владика Даниїл (Зелінський) прийняв керівництво Західньої Єпархії Української Православної Церкви в США. Його було обрано кандидатом на Єпископа на 18-му Соборі Церкви в жовтні 2008 року.

В п'ятницю, 5 лютого, Владика Даниїл в катедрі відслужив Вечірню. Разом з ним співслужили Архимандрит Панкратій – настоятель катедри св. Володимира, протодиякон Миколай Дилендорф та 15 священиків, в присутності Архиєпископа Антонія, голови Консисторії та Східньої Єпархії УПЦ в США, Митрополита Івана з Української Православної Церкви Канади, Архиєпископа Юрія з Торонто (УПЦ в Канаді), Єпископа Іларіона з Едмонтону (УПЦ в Канаді), Архиєпископа Миколая з Румунської Православної Церкви та Єпископа Деметріоса – представника Вселенського Патріярха Варфоломія та Грецької Православної Митрополії в Чикаґо. В кінці відправи Владика Даниїл розповів про його особисту духовну подорож.

Правлячий архиєрей Західньої Єпархії Української Православної Церкви в США Єпископ Даниїл.

Катедральний хор під керівництвом Володимира Овчарука співав пісні Вечірньої відправи, після чого було прийняття в церковній залі, господарями якого було сестрицтво св. Ольги (голова сестрицтва Надія Брюшенко).

В суботу, 7 лютого, Божественну Літургію та інтронізацію очолив Митрополит Константин, Першоієрарх УПЦ в США, до

(Закінчення на стор. 9)

Духовенство, парафіяни та гості катедри після Богослуження перед входом до Української православної катедри св. князя Володимира в Чикаґо. *Фото: Святослав Глуханюк*

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Ю.Тимошенко заперечує, що Україна – в найгіршому становищі

КИЇВ. — Прем'єр-міністер Юлія Тимошенко закликає політиків не маніпулювати кризовими показниками економіки України. Про це Ю. Тимошенко заявила 24 лютого під час наради з головами обласних рад, з участю голови Верховної Ради Володимира Литвина. „Коли люди, особливо політики, говорять, що в системі світової економічної кризи Україна в найгіршому становищі – це абсолютно не відповідає дійсності", – сказала Ю. Тимошенко. Вона відзначила, що за темпами промислового виробництва Україна посідає середні місця, порівняно з іншими країнами, зокрема з Казахстаном і Росією. Ю. Тимошенко наголосила, що темпи падіння промислового виробництва в Україні становлять 16.1 відс. проти 19.9 відс., в Росії і 10.4 відс. – в Казахстані. Як вважає прем'єр, в умовах світової економічної кризи для подолання її наслідків в українській економіці необхідно координувати дії всіх гілок влади. Вона запропонувала керівникам обласних рад обрати свого представника, який зміг би бути присутнім на засіданнях уряду. Ю. Тимошенко також запропонувала головам облрад взяти активну участь у підготуванні змін до закону про державний бюджет, які, відповідно до законодавства, повинні бути внесені до парламенту в травні цього року. *(УНІАН)*

Закон про визнання ОУН-УПА наразі неможливий

ЛЬВІВ. — Народний депутат України, провідник „Фронту змін" Арсеній Яценюк заявив 23 лютого у Львові, що за нинішніх умов неможливо ухвалити закон про визнання вояків ОУН-УПА борцями за незалежність України та надати їм статус учасників війни. А. Яценюк зазначив, що частина 46-мільйонного населення України досі перебуває „під впливом того, що називалося радянською пропаґандою, і до ухвалення закону просто не готова". Депутат вважає, що тему ОУН-УПА можуть використати для розколу суспільства. „Не треба давати привід зовнішнім силам і йти на поводу у тих, хто хоче розколоти українське суспільство. Дайте час державі, дайте можливість попрацювати історикам", – сказав він, додавши, що „вони вирішать це питання, а час все розставить на свої місця". При цьому А. Яценюк зауважив, що це питання вирішено вже на реґіональному рівні. Людям в Україні треба „змістовно та виважено продовжувати доносити інформацію щодо ОУН-УПА". (*Радіо „Свобода"*)

МВФ запевнив, що дефолт Україні не загрожує

ВАШІНҐТОН. — Глава Европейського департаменту Міжнародного валютного фонду (МВФ) Марек Белка 24 лютого заявив, що країнам Східньої та Центральної Европи дефолт не загрожує. Він також припустив, що навіть ті країни, які знаходяться в скрутних фінансових умовах, не відмовляться платити за своїми зобов'язаннями. М. Белка під час виступу у Школі міжнародних взаємин в Університеті Джорджа Вашінґтона зазначив, що ЕС повинен посилювати балянс платіжних фондів, щоб підтримувати своїх слабших членів, у тому числі – ті країни, які не входять в зону обігу єдиної европейської валюти. Його погляди поділяє глава підрозділу Інституту Петерсона зі Східньої Европи, Росії та України Андерс Аслунд. На думку А. Аслунда, Україна, яка більше, ніж інші країни, постраждала від фінансової кризи, не відмовиться від дефолту за зовнішнім боргом. Він припустив, що ця країна, швидше за все, переживе фінансову кризу, адже раніше вжила правильних заходів. Водночас А. Аслунд вказав на необхідність економічних і соціяльних реформ. Україна ще не змогла отримати другий транш кредиту МВФ, який було виділено для протистояння наслідкам фінансової кризи. *(„Кореспондент")*

Видано повне зібрання воєнної публіцистики У. Самчука

РІВНЕ. — Повне зібрання воєнної публіцистики відомого українського письменника Уласа Самчука видано у Рівному. „Це перша спроба систематизації всіх есеїв, нарисів та репортажів, надрукованих ним у газеті „Волинь", яку він редагував у Рівному під час німецької окупації у 1941-1943 роках", – розповів доктор філологічних наук, професор Ягелонського університету (Польща) та Національного університету „Острозька академія" Ярослав Поліщук. Особливо цінним є те, що твори подано саме в такому вигляді, в якому вони були опубліковані. Тому можна прослідкувати еволюцію автора, відкинути будь-які звинувачення у колябораціонізмі. Ці твори засвідчують майстерність езопівської мови У. Самчука, завдяки чому газета „Волинь" несла надію українським патріотам. Упорядкував книгу кандидат історичних наук, доцент Андрій Жив'юк, який тривалий час досліджує творчість У. Самчука, уродженця Рівненщини, автора першого роману про Голодомор „Марія", трилогії „Волинь", епопеї „Ост" та багатьох інших. Після Другої світової війни У. Самчук жив у канадському місті Торонто, де й помер. *(Укрінформ)*

В. Ющенкові виповнилося 55 років

КИЇВ. — 23 лютого Президентові України Вікторові Ющенкові виповнилося 55 років. Він народився 23 лютого 1954 року в селі Хорунжівка Сумської области у родині вчителів. У 1975 році закінчив Тернопільський фінансово-економічний інститут. Кандидат економічних наук, академік Академії економічних наук України, академік Української Академії економічної кібернетики. З 1993 по 1999 роки був головою правління Національного банку України. З 1999 року по 2001 обіймав посаду прем'єр-міністра України. Був народним депутатом Верховної Ради IV скликання. У грудні 2004 обраний Президентом України. В. Ющенко одружений, має п'ятьох дітей та двох онуків: сини Андрій і Тарас, дочки Віталіна, Софія та Христина, онуки Яринка та Віктор. Дружина – Катерина Ющенко, колишня громадянка США, очолює благодійний фонд „Україна-3000". Прес-секретар Президента Ірина Ванникова повідомила, що В. Ющенко 23 лютого взяв один день у рахунок щорічної відпустки, щоб відсвяткувати день народження у родинному колі, у державній резиденції „Синегора" в Гуті Івано-Франківської області. 24 лютого В. Ющенко розпочав робочий тиждень у Києві. (*„Кореспондент"*)

У Львові відкрили почесне консульство Бельгії

ЛЬВІВ. — Два роки пішло на те, щоб у Львові відкрили почесне консульство Бельгії. Це перше представництво в реґіоні налагоджуватиме ділову співпрацю між Бельгією і західною частиною України, сюди звертатимуться бельгійці, які живуть у реґіоні, а також українські підприємці, які співпрацюють з бельгійськими спільниками. Повноваження почесного консульства поширюється на Львівську, Волинську, Тернопільську, Івано-Франківську області. „Віднині на заході України є підприємець Ярослав Гарцула, який 12 років співпрацює з бельгійськими підприємцями, і тепер очолює почесне консульство, до нього можна звертатись", – заявив Посол Бельгії в Україні Марк Вінка. Посол зазначив, що, попри економічну кризу, бельгійські підприємці інвестуватимуть в Україну, зокрема в об'єкти, які стосуються „Евро-2012". Однак, для здійснення цих плянів важлива політична стабільність в країні. Адже саме політична нестабільність, за словами Посла, гальмує просування України до Евросоюзу і НАТО. Представництво Бельгії – 13-те за рахунком почесне консульство у Львові. Утримання установи, яка за своїм статусом є громадською організацією, фінансується почесним консулом. Почесне консульство не займається візовими питаннями. (*Радіо „Свобода"*)

Відбулося вручення премій ім. О. Гірника та Б. Грінченка

КИЇВ. — У Палаці мистецтв „Український дім" з нагоди Міжнародного дня рідної мови 21 лютого відбулося свято, під час якого було вручено високі просвітницькі нагороди Бориса Грінченка та Олекси Гірника. Народний депутат Юрій Гнаткевич урочисто вручив медалі „Будівничий України" синові О. Гірника Євгенові Гірникові та народному депутатові, а також президентові Національної радіокомпанії Вікторові Набрускові. Нагороди ім. О. Гірника отримали літератор Василь Бабій, головний редактор газети „Гарт" Дмитро Іванов, ректор Кіровоградського педагогічного університету ім. Володимира Винниченка Григорій Клочек, заступник директора Дирекції мистецьких програм Національної радіокомпанії України Світлана Короненко, мовознавець Лариса Масенко, Набруско, голова Всеукраїнського об'єднання „Чорнобиль-Допомога" Віктор Топілко. Як повідомив голова Всеукраїнського товариства „Просвіта" ім. Тараса Шевченка Павло Мовчан, нагороду ім. О. Гірника присуджують за „значні успіхи в національно-патріотичному вихованні дітей і молоді. Нагорода заснована Ліґою українських меценатів і Фондом ім. О. Гірника „Українським дітям – українське слово". О. Гірник – український патріот з міста Калуша, який у ніч з 21 на 22 січня 1978 року спалив себе на могилі Т. Шевченка у Каневі на знак протесту проти політики зросійщення України й українців. Після нагородження відбувся літературно-мистецький вечір з участю відомих артистів та мистецьких колективів України. У 1999 році на Генеральній конференції ЮНЕСКО було ухвалено рішення про щорічне відзначення 21 лютого Міжнародного дня рідної мови. (*Укрінформ*)

НАТО і надалі готове помагати Україні

КРАКІВ, Польща. — НАТО і надалі готове помагати Україні реалізувати необхідні реформи в сфері оборони та безпеки, про це 20 лютого заявив Генеральний секретар НАТО Яап де Хооп Схефер під час неформального засідання Комісії Україна-НАТО в рамках неформальної зустрічі міністрів оборони країн-членів НАТО у Кракові. „Ми націлені на продовження цього стратегічного партнерства", – заявив він. На неформальному засіданні Комісії Україна-НАТО розглядатимуться питання здійснення реформ в Україні та оцінено додаткові можливості, через які Альянс зможе надати допомогу у трансформаційних процесах інтеґрації з організацією, в тому числі, – через здійснення національної Річної програми „Україна-НАТО", що була затверджена у грудні 2008 року. Також Я. Схефер зазначив, що сторони обговорять підтримку Україною міжнародних акцій під еґідою НАТО. *(„День")*

Л. Грача виключили з президії ЦК КПУ

КИЇВ. — Комуністична партія України (КПУ) виключила народного депутата, провідника кримських комуністів Леоніда Грача зі складу президії Центрального комітету КПУ. Таке рішення прийняв 21 лютого пленум Центрального комітету КПУ. Проти виключення Л. Грача зі складу президії партії проголосувало 15 учасників засідання з 147, в основному кримчани. Своїми заявами, які часто йдуть врозріз з інтересами партії, Л. Грач намагався спровокувати розкол в організації. Рішення про виключення Л. Грача зі складу президії КПУ готувалося після минулого пленуму ЦК 11 грудня 2008 року. „І сьогодні поставлено остаточну крапку у цьому питанні", – зазначив він. Л. Грач народився 1 січня 1948 року на Вінничині, закінчив Кубанський університет, доктор історичних наук, депутат ВР – член фракції КПУ, Автор понад 100 публікацій, зокрема семи книг. *(„Кореспондент")*

Президент США...

(Закінчення зі стор. 1)

цих заходів буде високою, ціна безділяльности може виявитися ще вищою", оскільки у висліді неправильної економічної політики рецесія може затягтися на ціле десятиліття. Б. Обама також запевнив американців, що їхні банківські вклади надійно захищено.

Для стимулювання економіки Президент пообіцяв створити спеціяльний фонд кредитування, з якого будуть виділятися кошти на купівлю автомобілів, оплату навчання у вищих навчальних закладах, а також кредити для малого підприємництва. Б. Обама порівняв потоки позикових коштів з кров'ю, яка забезпечує життєдіяльність економіки США, і закликав зробити все можливе для подолання кризи кредитування.

Б. Обама пообіцяв зосередитися на інвестиціях в енерґетику, охорону здоров'я та освіту, зменшити удвічі дефіцит держбюджету і заощадити 2 трн. дол. за наступні 10 років. Президент також пообіцяв зменшення податків для 95 відс. американців вже з 1 квітня.

„Протягом наступних двох років цей плян врятує чи створить 3.5 млн. місць праці. 90 відс. з яких – в приватному секторі". Президент був максимально конкретним, описуючи, завдяки чому і коли його плян почне діяти. Він запевнив, що уряд здійснює програму, яка стимулюватиме економічне зростання, по тому, як Конґрес схвалив видатки на суму у 787 млрд. дол. Він, у першу черґу, наведе порядок в фінансовому секторі, на ринку житла та кредитування. А потім візьметься за перспективні проєкти.

Б. Обама також звернувся до Конґресу з вимогою співпрацювати з урядом і якнайшвидше ухвалити закон про жорсткішу контролю над фінансовим ринком, щоб унеможливити повторення фінансової та економічної кризи у майбутньому. Президент також пообіцяв підтримку автомобільній галузі і банківсько-фінансовому секторові та наголосив на важливості створення нових робочих місць, як передбачає антикризовий плян.

Окреслюючи першочерговості зовнішньополітичного курсу Б. Обама заявив про початок нової ери в міжнародній дипломатії, що ґрунтуватиметься на довірі.

„Ми знаємо, що країна, яка першою перейде на чисті, відновлювальні джерела енерґії – буде провідником в XXI ст. Ми подвоїмо надходження від альтернативних джерел енерґії вже в наступні три роки".

Два інші головні проєкти в програмі Б. Обами – це реформування системи охорони здоров'я і кардинальні зміни в системі освіти. Крім того, він пообіцяв змінити підхід до воєн в Іраку та Афганістані.

Свою промову Президент Б. Обама закінчив, підкреслюючи, що „ми, американці, не є тими людьми, які втрачають віру та опускають руки у безнадії. – Ми готові боротися".

Відразу після виступу Б. Обами традиційно мала слово опозиція. Молода зірка республіканців – губернатор Луїзіяни Бобі Джиндал, який, можливо, боротиметься з Б. Обамою за президентське крісло через чотири роки, заявив, що його партія не вірить в дієвість пляну Б. Обами. „Провідники демократів кажуть, що їхні дії допровадять до росту економіки. До чого вони приведуть, то це до збільшення уряду, збільшення податків і загонять майбутні покоління у ще більші борги".

Х.В-Ф

Створено громадський рух „За Україну!"

КИЇВ. – 21 лютого, відбулися установчі збори всеукраїнського громадського руху „За Україну!". Його керівником обрано депутата Верховної Ради, члена фракції Бльоку „Наша Україна – Народна самооборона" В'ячеслава Кириленка.

У своєму програмному виступі на зборах В. Кириленко підкреслив, що основним завданням руху буде налагодження зв'язків між громадянським суспільством і парляментом. „Але для того, щоб стати такими зв'язковими між суспільством і владою, між суспільством і парляментом, ми маємо розірвати замкнуте коло, створене двома найбільшими вождистсько-олігархічними кланами – Партією Реґіонів і Бльоком Юлії Тимошенко", – сказав провідник нового громадського руху.

Одним з найголовніших практичних завдань руху „За Україну!" і його представників у Верховній Раді буде захист прав малих і середніх підприємців. „Ми сьогодні заснували позапартійний рух, тому що від партій усіх давно нудить, вони давно зайняті власними справами", – зазначив В. Кириленко.

Групу „За Україну!" 23 грудня 2008 року утворили у Верховній Раді ті 17 депутатів, які не підтримали створення коаліції з Бльоком Ю. Тимошенко і Бльоком Володимира Литвина. Тепер у цій групі – 18 депутатів.

У прийнятому на установчих зборах маніфесті наголошується, що найбільша відповідальність за економічну кризу, „політичний розбрат і моральний занепад" в Україні лежить на політиках. „Поки країна падає у прірву, вожді та вождики, партії та партійки гризуться за владу і короткочасну популярність", – сказано в документі.

На установчих зборах було констатовано, що Україна втратила шанс на системні реформи, які отримала після Помаранчевої революції. „Ми усвідомлюємо, наскільки важливо зараз укріпити національну безпеку і захистити територіяльну цілісність України", – підкреслюється у маніфесті руху. *(УНІАН)*

Посол Росії...

(Закінчення зі стор. 1)

остеріг, що В. Черномирдін може бути проголошений „персоною нон ґрата" і висланий з країни, яку він безцеремонно, і вже не перший раз, ображає.

Замість змусити свого Посла вибачитися перед Україною, російське Міністерство закордонних справ відповіло роздратуванням: якщо В. Черномирдіна вишлють з Києва, то Москва це саме вчинить щодо Посла України. А такі відомі своїм антиукраїнством російські політики, як Костянтин Затулін і Володимир Жириновський, договорилися до того, що Україна збирається оголосити Росії війну, але от вибрала для цього „не той" привід, бо ж не можна так серйозно брати „образну мову" Посла В. Черномирдіна.

Дуже нагнівалися на міністра В. Огризка і київські захисники „стратегічного партнерства" з Росією. Перший віце-прем'єр Олександер Турчинов, права рука Юлії Тимошенко, підкреслено заявив, що міністер В. Огризко не радився з урядом, тому прем'єр Ю. Тимошенко зовсім не причетна до цієї справи. А „реґіонали" у Верховній Раді негайно стали наполягати на звільненні В. Огризка з посади міністра закордонних справ, бо він, бач, „порушив правила міжнародної ввічливости". Той факт, що В. Черномирдін у згаданому інтерв'ю сказав про керівника Партії Реґіонів Віктора Януковича щось зовсім нелестиве – („Не знаю, чи він наш чи не наш, але довіряти йому не варто") – звикла гнути хребет перед Москвою „реґіональна" дрібнота проіґнорувала. Мабуть, ладні й пожертвувати своїм вождем – в надії, що вони, його наступники, неодмінно повернуть собі дорогоцінне московське довір'я.

Хто зацікавиться „образною мовою" В. Черномирдіна, легко знайде в інтернеті, на політичних веб-сайтах, цілу літературу з його неоковирних фраз, котрі вже багато років звеселяють російську інтеліґенцію і набули статусу „афоризмів". Ось пару з них: „У нас є ще люди, які дуже погано живуть. Ми це бачимо, їздимо, чуємо, читаємо", „Будь-якою мовою я вмію говорити з усіма, але цим інструментом я намагаюся не користуватись", „Принципи, які були принципові, були непринципові", „Вино нам потрібне для здоров'я, а здоров'я потрібне, щоб пити горілку", „Вічно в нас в Росії стоїть не те, що треба", „Зроду такого не бувало – і знов те саме!", „Ми будемо так жити, що наші внуки заздритимуть нам", „Курс наш один – правильний!", „Краще від горілки гірше нема", „Є ще час зберегти лице. Бо потім доведеться зберігати інші частини тіла".

Найвідоміший „крилатий вислів", з якого й почався цей неповторний „словник ідіом" – „Хотіли як краще, а вийшло як завжди" – використав Президент Віктор Ющенко, коментуючи поведінку російського дипломата і реакцію на неї Міністерства закордонних справ України: „Посол В. Черномирдін хотів як краще, а вийшло як завжди". В. Ющенко підтвердив, що „Володимир Огризко діяв у межах міжнародного права, відстоюючи те, що належить до чести, до статусу нашої держави... Дипломат не повинен дозволяти собі емоцій, які може дозволити проста людина".

Насправді проблема тут – не стільки в емоціях російського Посла, скільки в тому, що вони віддзеркалюють політику Кремля щодо України. Від першого ж дня своєї дипломатичної кар'єри В. Черномирдін в кожному питанні російсько-українських взаємин грубо спотворював українську реальність і українські мотиви – досить згадати Тузлу і Крим.

І ця сторінка діяльности російського дипломата – вже з іншого, не гумористичного жанру.

„Дивує не те, що йому відверто й офіційно погрожують видворенням, а те, що цього не було зроблено раніше, – пише відомий російський публіцист Анатолій Стреляний. – То ж чи усвідомить коли-небудь Росія, що майже всі путінські роки її в Україні репрезентувала людина, котра в очах багатьох українців виглядала паяцом – то роздратованим, то добродушним? Чому ж він себе так вів? Адже В. Черномирдін – особистість значного формату, видатний господарник, людина, котра створила „Газпром", не комуніст і не імперець. Він зробив немало корисного для України – тут не маємо підстав не вірити Леонідові Кучмі. То чому ж так своєрідно склалася його посольська доля? Чим пояснити таку, з певної точки зору, несправедливість?

А тим, що він ні на хвилину не відчував себе дипломатом, бо путінська Росія ні на хвилину не вбачала у ньому свого дипломата. Посла Росії у Києві нема і не може бути, тому що нема і не може бути такої України, в якій була б потреба не жартома, а всерйоз тримати Посла Росії – ось яким було усі ці роки російське наставлення...".

І це наставлення тепер виявило свою зворотну сторону: неетична поведінка російського Посла кидає пляму передусім на саму Росію.

Гостинно зустрічали Посла Росії в Україні Віктора Черномирдіна (праворуч) Президент України Віктор Ющенко з дружиною Катериною під час традиційної щорічної зустрічі з керівниками дипломатичних представництв в Києві 27 січня. Зліва: міністер закордонних справ України Володимир Огризко з дружиною. Фото: прес-служба Президента України

АМЕРИКА І СВІТ

Пентаґон послав на боротьбу з піратами атомний авіоносець

ВАШІНҐТОН. — Пентаґон ухвалив рішення підсилити загін своїх кораблів, які ведуть боротьбу з піратами біля африканського берега, атомним авіоносцем „Двайт Айзенгавер“. Авіоносне угрупування під командуванням контр-адмірала Курта Тіда вийшло з бази Норфолку минулої суботи, 21 лютого. Нести варту біля Африканського Рогу, а також в Аденській і Оманській затоках „Двайт Айзенгавер“ буде протягом п’яти місяців. Залучення авіоносця до виконання завдання протидії сомалійським морським розбійникам продемонструє союзникам США, що американці готові „пліч-о-пліч“ разом з ними відбивати загрози „в найнебезпечніших частинах світу“. На борту авіоносця знаходяться близько 6,000 моряків, летунів і морських піхотинців, близько 90 літаків і вертолетів. *(УНІАН)*

Шість пострадянських республік отримають фонди від ЕС

БРЮСЕЛЬ, Бельгія. — Евросоюз виділить Вірменії, Азербайджанові, Білорусі, Грузії, Молдові та Україні 350 млн. евро у рамках програми „Східнє партнерство“. Про такі пляни 23 лютого повідомила Еврокомісар зі зовнішніх зв’язків та політики евросусідства Беніта Фереро-Вальднер. „Ми стратеґічно зацікавлені у тому, щоб у цих країнах була стабільна політична й економічна ситуація“, – зазначила вона. Програма „Східнє партнерство“ покликана інтеґрувати пострадянські країни в Европу, зблизити економіки та впровадити заходи з енерґетичної безпеки. У перспективі учасники програми можуть розраховувати на членство в Евросоюзі. Раніше верховний представник ЕС з загальної зовнішньої політики та безпеки Гав’єр Солана під час своєї візити до Мінська заявив, що взаємини ЕС з Білоруссю стають глибшими. *(„Кореспондент“)*

Б. Нетаньягу формуватиме новий уряд Ізраїлю

ЄРУСАЛИМ. — Президент Ізраїлю Шимон Перес 20 лютого доручив провідникові правої партії „Лікуд“ Бенямінові Нетаньягу зформувати новий уряд країни. Він має шість тижнів на формування Кабінету міністрів. „Лікуд“ зайняв друге місце на нещодавніх виборах до Кнесету. Однак, у ході консультацій президента з представниками партій з’ясувалося, що Б. Нетаньягу має більше можливостей заручитися підтримкою законодавців у боротьбі за посаду прем’єра, ніж провідник партії „Кадіма“ Ціпі Лівні. *(Радіо „Свобода“)*

США домовилися з Таджикистаном та Узбекистаном

ДУШАНБЕ, Таджикистан. — Дві країни Центральної Азії, що межують з Афганістаном, дозволили використовувати свою територію для транспортування невійськових вантажів для вояків НАТО. Американський військовий командувач адмірал Марк Гарнучек повідомив 20 лютого, що Таджикистан дав дозвіл на використання своєї залізниці і автошляхів. На те саме погодився також Узбекистан. Це сталося день по тому, як парлямент Киргизстану 19 лютого проголосував за закриття американської військової бази „Манас“, яка для американців була ключовою базою в час, коли вони готуються нарощувати свій континґент в Афганістані. Адмірал М. Гарнучек, який перебував з п’ятиденною візитою у Душанбе, заявив, що США плянують щотижня пересилати по 200 контейнерів з узбецької території через Таджикистан до Афганістану. Від Таджикистану відстань до коаліційних баз в Афганістані є найкоротшою. Вантажівки з невійськовим вантажем перетинатимуть таджицько-афганський кордон через один з мостів, побудований американцями у 2007 році. Однак, киргизькі депутати проголосували за закриття бази „Манас“ після того, як не змогли переконати американців збільшити ціну за оренду. 20 лютого Киргизстан офіційно повідомив США про закриття американської авіобази „Манас“. Відповідну ноту Посольству США передав міністер закордонних справ Киргизстану Кадирбек Сарбаєв. Американські військові тепер мають 180 днів, щоб залишити киргизьку територію. *(Бі-Бі-Сі, Радіо „Свобода“).*

Президент США здійснив першу візиту в Канаду

ОТАВА. — 19 лютого Барак Обама здійснив свою першу закордонну візиту після приходу на посаду. Для цього він обрав найближчого сусіда США – Канаду. На летовищі Президента США зустріла генерал-губернатор Канади Мікаел Жан. Вона, як представниця Королеви Єлизавети, є церемоніяльним головою держави. Б. Обама зустрівся в парляменті країни з законодавцями, прем’єр-міністром Канади та провідником опозиції. Канада є головним торговельним партнером США і найбільшим постачальником газу. Під час президентської кампанії Б. Обама піднімав питання про можливий перегляд Договору про вільну торгівлю з Канадою, що викликало занепокоєння північного сусіда США. Але під час останнього інтерв’ю для канадського телебачення він пом’якшив свою риторику, заявивши, що обсяги торгівлі між обома країнами сягають 1.5 млрд. дол. щодня, і ніхто не зацікавлений у порушенні налагоджених зв’язків. Популярність Б. Обами у Канаді є навіть вищою, ніж у США, і провідники Канади сподіваються, що це сприятиме покращенню взаємин між країнами. *(„Голос Америки“)*

У Пакистані вбито керівника Верховного комісаріяту ООН

ІСЛЯМАБАД, Пакистан. — Керівника Верховного комісаріяту ООН у справах біженців, громадянина США Джона Солескі, якого раніше викрали екстремісти „Фронту звільнення Белуджистану“, вбили, заявив 23 лютого представник екстремістів. Викрадачі обіцяли відпустити співробітника ООН в обмін на звільнення з місцевих в’язниць 140 бойовиків, а також надання владою інформації про ще 6,000 зниклих безвісти жителів провінції. Влада країни відмовилася виконати вимоги екстремістів. *(„День“)*

У США роздали „Оскарів“

ЛОС-АНДЖЕЛЕС. — У США 22 лютого відбулася церемонія вручення нагород „Оскар-2009“, що їх присуджує щороку Американська академія кіномистецтв. Як усі й передрікали, „Оскара“ за найкращий фільм отримав напів-індійський „Мільйонер з нетрів“. Кінотвір розповідає про долю 18-річного Джамала Маліка, який виріс у нетрях Мумбаї. Найкращий режисер – британець Дені Бойл, постановник фільму „Мільйонер з нетрів“. Першим актором року став Шон Пен за ролю гомосексуала, – вбитого заступника посадника Сан-Франціско Гарві Мілка – у біографічному фільмі „Мілк“. „Оскара“ за найкращу головну жіночу ролю отримала британська акторка Кейт Вінслет, яка зіграла колишню наглядачку нацистського табора смерти у фільмі „Читець“. Найкращими акторами другого пляну вирізнили Кіта Леджера, покійного актора, за його останню ролю у фільмі „Темний Лицар“, і блискучу еспанську актрису Пенелопі Круз, що зіграла приховану художницю у фільмі „Вікі, Кристина, Барселона“ знаменитого комедіографа Вуді Алена. „Оскаром“ за найкращий фільм чужоземною мовою нагороджено японський фільм „Небіжчики“ – про безробітного композитора, який знайшов працю у морґу. Найкращим повнометражним мультфільмом року став „Валлі“ (Wall-E). Найкращим короткометражним художнім фільмом визнали „Країну іграшок“ німецького режисера Йогена Александера Фрейданка. *(Радіо „Свобода“, „Кореспондент“, „Німецька хвиля“)*

Провідники ЕС намагаються досягти єдности

БЕРЛІН. — На запрошення канцлера Німеччини Анґели Меркель у Берліні відбулася зустріч провідників найкрупніших економік Европейського союзу — Ґордона Бравна, А. Меркель, Ніколяса Саркозі, Сілвія Берлусконі. Йшлося про підготування квітневої зустрічі у Лондоні „Великої двадцятки“, яка буде присвячена подоланню наслідків світової фінансової кризи. Берлін у неділю, 22 лютого, зустрів високопоставлених гостей дощовою погодою, яка повністю відповідала їхнім настроям. Небачена криза в жодному разі не має права повторитися – такою була ключова заява глави німецького уряду на адресу гостей. У загальних рисах пляну дій з 47 пунктів, що був схвалений у листопаді назустрічі „Двадцятки“ у Вашінґтоні. Домовилися створити чорний список „податкових оаз“, які ухиляються від співпраці з органами міжнародного фінансового нагляду. Таким країнам, як Ліхтенштейн або Кіпр, в разі відмови надавати інформацію загрожують санкції. Аби ґарантувати позачергове здійснення спільних цілей, учасники зустрічі запропонували створити міжнародний наглядовий орган, до складу якого увійдуть експерти Міжнародного валютного фонду та Форуму фінансової стабільности. *(„Німецька хвиля“, Бі-Бі-Сі)*

Рішучі кроки Б. Обами вдома і за кордоном

ВАШІНҐТОН. — Для Президента США Барака Обами вечір вівторка, 17 лютого, став часом важливих рішень у внутрішній і зовнішній політиці: він підписав закон про стимулювання економіки, принципи якого він і подав свого часу Конґресові, і схвалив відсилання до Афганістану додаткових американських військових. Б. Обама своїм підписом надав сили законові для оздоровлення потерпілої від кризи американської економіки і, перед тим, як підписати його, заявив: „Акт про оздоровлення Америки і поновлення інвестицій, який я підпишу сьогодні, плян, що відповідає принципам, які я виклав у січні, – це найусеохопніший плян економічного оздоровлення в нашій історії“. Документ передбачає витратити 787 млрд. дол. — зокрема на збереження чи створення 3.5 млн. місць праці шляхом поєднання податкових пільг і масованих державних інвестицій в інфраструктурні та інші проєкти. Того ж дня Президент схвалив відсилання до Афганістану ще 17 тис. американських військовослужбовців для боротьби з рухом „Талібан“ та іншими ісламістськими повстанцями. Вони посилять теперішній континґент США в цій країні до більш як 35 тис. американських військових. Б. Обама заявив, що проблеми Афганістану не можна вирішити самою воєнною силою, тому він плянує й низку проєктів економічного розвитку цієї країни. Він висловив упевненість, що США з союзниками здобудуть в Афганістані перемогу й зупинять поширення екстремізму. У Кабулі привітали це рішення як „нову сторінку“ взаємин між країнами, які останнім часом погіршилися через часті випадки загибелі цивільних афганців від ударів міжнародних військ, у першу чергу американських. *(Радіо „Свобода“)*

США нададуть Смузі Ґази понад 900 млн. дол.

ВАШІНҐТОН. — 900 млн. дол. допомоги дла Смуги Ґази скерують США через ООН та інші міжнародні організації, повідомили 23 лютого в Державному департаменті США. Офіційну заяву про надання коштів на допомогу Смузі Ґази секретар Державного департаменту США Гіларі Клінтон плянує оголосити наступного тижня. *(Радіо „Свобода“)*

Звільнено британського в'язня Ґвантанамо

ВАШІНҐТОН. — Громадянина Британії Біньяма Мохамеда було звільнено з в’язниці Ґвантанамо після чотирьох років перебування за ґратами. Його було заарешовано в Пакистані в 2002 році. Він каже, що у в’язниці його піддавали тортурам, і про це знали американські та британські аґенти. Його звільнення – перше, яке підписав Президент Барак Обама. *(Бі-Бі-Сі)*

Україна в галузі культури

Хто поїде на конкурс „Евробачення-2009“?

КИЇВ. – Українська Національна телерадіокомпанія назвала 15 виконавців, які боротимуться за право представити Україну на 54-му конкурсі „Евробачення-2009“. У національному півфіналі взяли участь 30 виконавців. Професійне жюрі очолив голова Національної телерадіокомпанії України Василь Ілащук. За право представляти Україну боротимуться групи „Tori Joy“, „Гарячий шоколад“, „Zакльопки“, „4 Kings“, „Kishe“, „NIKITA“, „ANA“, співаки Тетяна Брянцева, Світлана Лобода, Денис Барканов, Іра Пойзен, Ленара Османова, Godo (усі з Києва), Олександер Панайотов з Москви, Наталія Волкова з Херсону.

Український фінал відбудеться 8 березня в Палаці „Україна“. Представника України для „Евробачення“ виберуть шляхом змішаного голосування: телеглядачі Першого каналу в інтерактивному режимі та журі.

Україна виступить у другому півфіналі „Евробачення“, який відбудеться 14 травня, разом з учасниками із Словенії, Данії, Азербайджану, Голяндії, Латвії, Угорщини, Сербії, Норвегії, Греції, Литви, Польщі, Хорватії, Естонії, Молдови, Кіпру, Ірляндії, Словаччини й Албанії. Фінал конкурсу відбудеться 16 травня. *(УНІАН)*

Концерт московського гурту скасовано

КИЇВ. – Ювілейний концерт російського гурту „Браво“, який відзначає своє 25-річчя, у Національному палаці Україна 25 лютого не відбувся. Причиною скасування концерту стала фінансова криза. „Для проведення концерту просто немає грошей“, – пояснили організатори імпрези. Вартість квитків на концерт гурту „Браво“ становила від 100 до 1,200 грн. Тим, хто встиг придбати квитки, організатори пообіцяли повернути гроші. Скасовано корпоративні вечірки за участю Верки Сердючки, Ірини Білик, Наталії Могилевської, Таїсії Повалій та інших зірок української естради. *(УНІАН)*

На марці – Віталій Козловський

КИЇВ. – Підприємство „Укрпошта“ випустило іменні марки з зображенням українського співака Віталія Козловського. Популярний співак народився 6 березня 1985 року у Львові. В кінці грудня 2008 року В. Козловський відзначив п'яту річницю своєї творчої діяльності. У 2003 році він переміг в народних телепрограмах „Караоке на Майдані“ і „Шанс“, які принесли йому першу популярність і втілили давню мрію – вийти на професійну сцену і стати улюбленцем публіки. Після цього В. Козловський гідно представив Україну в Юрмалі, Латвія, на пісенному конкурсі „Нова хвиля“. Його кар'єра стрімко розвивається. В. Козловський випустив три студійні альбоми, які розійшлися великими тиражами і здобули статус золотих дисків.

У січні цього року Президент України Віктор Ющенко присвоїв В. Козловському звання „Заслужений артист України“. *(УНІАН)*

Нагороджений фільм покажуть в Україні

КИЇВ. – 19 березня в українських кінотеатрах почнеться показ тріюмфатора нагороди „Оскар-2009“ – фільму Дені Бойла „Мільйонер з нетрів“, який здобув вісім нагород „Оскар“ – найпрестижнішої кінонагороди в світі. Серед них – головна нагорода за найкращий фільм, нагороди найкращим режисерові, операторові, сценаристові, за найкращі пісню, монтаж, звукові ефекти.

Фільм отримав чотири „Золоті глобуси“, сім нагород Британської академії кіно- і телемистецтва і понад 30 нагород на міжнародних фестивалях. Фільм розповідає про долю 18-річного Джамала Маліка, який виріс у нетрях, але за неймовірним збігом обставин опинився у кріслі гравця на популярному телешоу „Хто хоче стати мільйонером?“. *(„Кореспондент“)*

ДО 70-РІЧЧЯ КАРПАТСЬКОЇ УКРАЇНИ

Спогад про надзвичайні роки

Імре Кардашинець

У 1960-их роках я брав участь у конвенції Асоціяції американських істориків, де один з промовців висловив думку, що і особисті спостереження чи переживання під час історичних подій можна і треба взяти під увагу при описах важливих епізодів, бо вони збагачують тло тих подій, до деякої міри заповнюють прогалини, які офіційна історія замовчує. Іншими словами, він говорив, як зазначив, про „human interest story“. Ця згадка про конвенцію й спонукала мене описати мої досвіди в тих знаменних для закарпатців 1938-1939 роках.

1938 рік став для мене кульмінаційним етапом багатьох невідрадних і відрадних подій у моєму житті. В Ужгородській гімназії доводилося мені переживати прикрості від деяких моїх русофільських однокляСників і також переслідування зі сторони директора д-ра Василя Сулинчака – за те, що я визнавав себе українцем. Він вигнав мене з Пласту і заборонив виступати з народними танцями на українських імпрезах.

Але на цьому біда не закінчилася. Хоч в останній – восьмій – клясі я вийшов відмінником, при матурі в травні 1938 року на мої відповіді з історії д-р В. Сулинчак голосно заявив „нєт“. Хоч проф. о. Іванчов, автор підручників з історії для середніх шкіл, запевнив, що мої відповіді були правильними, все одно директорове „нєт“ заподіяло мені таку душевну рану, що я не зміг промовити ані слова, на що президія іспитів порадила мені вийти на двір і заспокоїтися. За мною вийшов о. Іванчов і, давши мені якісь пігулки на заспокоєння, казав, що не дозволить без протесту президії знизити мій ступінь з „одинички“, яку я отримував протягом кількох років, на „двійку“ або „трійку“. Але це йому не вдалося. Я закінчив матуру без відмінности. Одначе, я вірив, що зможу продовжувати студії в університеті в Берліні.

Само сабою, були і приємні хвилини в моїх гімназійних роках, зокрема надзвичайно приємна участь у Пласті, який допоміг мені знайти свою національність та в якому провів найкращі роки своєї молодости. Потіхою мені були і мої виступи з народними танцями в Ужгороді, Кошицях та багатьох закарпатських селах. Великою приємністю для мене була і участь у футбольних іграх: я навіть був тим гравцем, якого спортовий клюб „Русь“ хотів купити. Але дальші події перекреслили всі ці можливості.

Після матури, тобто ще в травні, мав я виїхати до Берліну на студії, отримавши повну стипендію від німецької фундації Александра фон Гумбольта (Alexander von Humboldt Stiftung). Але німецька загроза змусила чеський уряд проголосити повну мобілізацію військових формацій, що унеможливило мені виїзд. Наслідком Мюнхенського диктату 29 вересня 1938 року та Віденського арбітражу 2 листопада обставини на Закарпатті докорінно змінилися. Закарпаття було частиною чехо-словацької федерації і отримало свою автономну владу, очолену послом Андрієм Бродієм, міністрами Юліяном Ревaєм та д-ром Едмундом Бачинським. Державними секретарями стали о. Августин Волошин і д-р Іван Пещак. 12 грудня, день після свого створення, влада – Перша Українська (Руська) Народна Рада – приїхала з Праги до Ужгороду, де масове зібрання українського люду її привітало громовими оплесками. Українських членів влади випроводжав народ від будинку уряду до будинку „Просвіти“.

В „Просвіті“ о. Волошин і чільні представники наших організацій зібралися в одній кімнаті на наради. В бічній кімнаті посадив мене д-р Володимир Комаринський слухати радіо з Варшави. Не минуло, може, й двох годин, як Варшава повідомила своїх слухачів, що будинок „Просвіти“, в якому ми знаходилися, висаджено бомбою в повітря. Я відразу передав „новину“ д-рові Комаринському, а він – о. Волошинові. Присутні розреготалися на повний голос.

Хоч я звичайно політично не анґажувався, тепер я не міг не допомагати якимось чином нашій владі. Я вступив у членство Української Національної Оборони, очоленої д-ром Степаном Росохою, разом зі своїми приятелями Богданом Гірним, Зеноном Кульчицьким і Юліяном Гутником. Для оборони „Просвіти“ та влади вручено мені револьвер: мовляв, „чорнорубашники“ (русофільські групи) та мадярські противники могли б напасти на „Просвіту“ або на наших провідників.

Події пішли швидким покотом. 27 жовтня А. Бродія заарештували за зраду республіки, і о. Волошин став прем'єром. 2 листопада Віденський арбітраж віддав Мадярщині Ужгород, Мукачево, Берегово з надтисянською долиною. Мадярські і польські терористи нападали на наші села, пошти, жандармські станції. Мадярські війська мали окупувати віддану їм територію 10 листопада. Це змусило нашу владу, організації та людей негайно евакувати „Просвіту“ на територію, котра згодом дістала офіційну назву – Карпатська Україна. І я переселився до свого рідного села Вовковиї, біля Середнього, разом з сестрою Марією, Розалією Коханівною, Юліяном Гутником та Зеноном Кульчицьким. Ми поселилися у мого вуйка Юрка Фучка, але не надовго. Через кілька днів отримав я вістку від мами, яку я залишив в Ужгороді, що Фундація Олександра Гумбольта очікує мене в найкоротшій добі, інакше буде змушена відмовити мені у стипендії. Не гаючи часу, я зі сестрою і Коханівною помандрував пішки 18 кілометрів до Ужгороду.

Там я зустрів одного мадярського приятеля, який зголосився помогти мені в Будапешті отримати візу або й мадярський пашпорт. Отримавши дозвіл виїхати з чехословацьким пашпортом, „прикрашеним“ багатьма штемплями і печатками, я вже не повертався додому, а виїхав 20 листопада

(Закінчення на стор. 16)

Цю публікацію автор, тепер вже покійний, готував як доповідь до 60-річчя Карпатської України в 1999 році.

Острів Зміїний – успіх чи програш?

Міжнародний суд ООН в Гаазі 3 лютого прийняв рішення про визначення меж спірних для Румунії та України територій, за яким Україна стала власницею острова Зміїний і прилеглої до нього території моря, але програла у розподілі континентального шельфу, багатого на нафту і газ. Вперше острів було передано СРСР 1939 року. У 1975 році Румунія підписала заключний акт Загальноевропейської наради з безпеки і співробітництва, згідно з яким офіційно погодилася з належністю острова до УРСР. Повернення територій стало актуальним для румунської сторони 2001 року, коли спеціялісти „Чорноморнафтогазу“ виявили в 40 кілометрах на південь від острова значні поклади нафти і газу. 16 вересня 2004 року Румунія передала на розгляд Міжнародного суду ООН питання про делімітацію континентального шельфу і виняткових економічних зон між двома країнами. З метою визнання Зміїного островом українська влада побудувала навколо маяка, який стоїть там уже 150 років, прикордонний пункт, пошту, церкву і поселила на острові 53 мешканці.

Нарешті конфлікт розв’язано. І тепер почалося бурхливе обговорення питання, чи можна вважати рішенння суду перемогою України?

Міністерство закордонних справ заявило, що нарешті вдалося позбутися проблеми, яка перешкоджала розвиткові дружніх взаємин між Україною і Румунією. У Секретаріяті Президента України зазначили, що за Україною залишилася більша частина вже розвіданих нафтогазових родовищ.

Водночас фракція Комуністичної партії України (КПУ) у Верховній Раді почала вимагати негайного розгляду питання особистої відповідальности Президента Віктора Ющенка „за порушення територіяльної цілісности України“. Євген Царьков (теж з КПУ) заявив, що В. Ющенко свідомо пішов на поступки Румунії, розраховуючи, що в обмін Бухарест допоможе Україні вступити в НАТО. Лунають заклики не визнавати і не виконувати рішення Гаазького суду.

Здавалося б, маленький острів у Чорному морі, для чого за нього вести таку боротьбу? Але, як було з Тузлою, у територіяльних справах не може бути поступок. Острів таки український. Його включено до складу прибережної лінії України.

Лінія делімітації, проведена судом, засвідчила, що Україні відійшла 12-мильна зона, що включає в себе територіяльне море. Поза межами цієї смуги біля Зміїного є також виключна економічна зона, яка виходить за зовнішній кордон територіяльного моря і не входить до складу території держави. Саме її розподіл був не на користь України.

Чи є програш щодо нафти? Достеменно не відомі ні глибина покладів, ні їх обсяг, ні якість нафтопродуктів. Сьогодні „Нафтогаз“ не має можливості практично використовувати це родовище. Лише оренда бурильного судна коштуватиме 750 тис. дол. на день, не враховуючи платню для обслуговуючого персоналу і супутні витрати. Одна свердловина коштуватиме кілька мільярдів долярів.

З іншого боку, нафтове родовище знаходиться під територіями обох держав, і кожна зможе випомповувати з нього нафту. При цьому Україна може отримати черговий конфлікт на ґрунті вуглеводнів, який вже має з Росією та Україною на протилежному березі Чорного моря. Там є цілий ряд родовищ, які не розробляються через невирішене питання з кордоном. Але може бути створена й спільна румуно-українська компанія, яка видобуватиме нафту.

У підсумку – рішення прийняв міжнародний суд, і повага до нього є виявом правопорядку в державі і у світі.

ЛЮТИЙ В НАШІЙ ІСТОРІЇ...

Першим надвеликим літаком світу був Ан-22 „Антей“ з України

27 лютого 1965 року в Києві відбувся перший лет першого у світі широкофюзеляжного транспортного літака Ан-22 „Антей“, створеного в конструкторському бюрі Олега Антонова. Тепер вже нікого не дивують повітряні пасажирські кораблі, у салонах яких в кожному ряді налічується 10-12 місць, а 35 років тому багатьом фахівцям видавалося неможливим створення літака з широким корпусом. Як вважали неможливим у 1913 році лет надвеликого на той час літака „Ілля Муромець“ іншого київського авіоконструктора – Ігоря Сікорського.

15 червня 1965 року на XXVI Міжнародному авіосальоні в Парижі було оголошено про приліт найбільшого в світі літака „Антей“, здатного перевезти 720 пасажирів або 80 тонн вантажу. Тоді найбільшим вважався американський „Локхід“ С-141, який піднімав 32.6 тонни. У Парижі літак з Києва став сенсацією. Але демонстраційних летів він не виконував, оскільки перед цим тільки шість разів піднімався в повітря. Перший його лет був призначений на 20 лютого 1965 року, але захворів командир літака Юрій Курлин, і випробування перенесли на 27 лютого. Літак вагою 165 тонн легко піднявся в повітря у Святошині і попрямував до Узину, на військове летовище, де було виконано ще три лети, після чого з 10 травня літак випробовували у Гостомелі біля Києва.

Серійне будівництво нового літака було налагоджене у Ташкенті, де випустили і передали військово-повітряним силам 68 машин. Випробування усіх нових літаків проводили у Гостомелі.

Впродовж 25 років Ан-22 успішно виконував складні завдання з перевезення вантажів. Так, у 1969 році було виконано 24 лети в Тюменській області і перевезено 625 тонн обладнання для видобутку нафти і газу, у 1970 році Ан-22 доставили гуманітарну допомогу потерпілому від землетрусів населенню Перу і Вірменії, а також від посухи – населенню Етіопії, забезпечували візити провідників СРСР

Літак Ан-22 „Антей“.

до США, Індії, Куби, Монголії, у 1979 році доставляли військові вантажі під час війни СРСР в Афганістані і Росії – в Чечні.

Коли почалося будівництво нових літаків О. Антонова – Ан-124 „Руслан“ і Ан-225 „Мрія“, літаки „Антей“ на зовнішньому подвішуванні перевозили з Ташкенту до Києва частини майбутніх машин. „Антей“ побував у 89 країнах. На ньому був встановлений 41 світовий рекорд. 12 з цих рекордів, які встановила командир Ан-22 полковник Марина Попович, досі не перевершені.

За час використання „Антеїв“ сталося з ними вісім катастроф. 18 липня 1970 року пропав в океані літак, який прямував до Перу. В грудні того ж року розбився Ан-22 в Індії. Звісно, про ці трагедії дізналися у світі. Не було розголошення про катастрофи Ан-22 у білоруській Сещі в 1976 і 1977 роках, під Москвою на летовищі Внуково у 1980 році, на летовищі Мигалове у 1992 році (загинуло 33 особи), в січні 1994 року – біля села Антонове в Росії. Причиною катастроф були не конструктивні недоліки, а помилки летунів.

У 2008 році чинними залишалися шість літаків Ан-22, з яких один – в київському об’єднанні ім. О. Антонова, п’ять – у військовому летунстві Росії. 45 інших літаків стоять досі на ремонтному заводі в російському місті Іваново, оскільки в Росії немає можливостей для їхнього технічного оновлення. Статистики полічили, що практично в СРСР і Росії використовувалася тільки п’ята частина побудованих літаків Ан-22. Усе ж машина київського конструктора відіграла велику ролю у розвитку сучасного літакобудування в світі.

Л. Хм.

СВОБОДА

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

Пам'ятаймо про Україну!

Головний редактор – Рома Гадзевич

Редактори: Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

FOUNDED IN 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays
by the Ukrainian National Association, Inc.
at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054
Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510
E-mail: svoboda@svoboda-news.com Website: www.svoboda-news.com
Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280,
2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054.

Передплата на рік $55.00, на півроку – $35.00. Для членів УНСоюзу
$45.00 річно, на півроку – $30.00. За кожну зміну адреси – $1.00.
Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda“.
Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ“

Адміністратор	– Володимир Гончарик	(973) 292-9800 додат. 3041 e-mail: ukradmin@att.net
Керівник відділу оголошень	– Марійка Осціславська	(973) 292-9800 додат. 3040 e-mail: adukr@optonline.net
Передплата	– Марійка Пенджола	(973) 292-9800 додат. 3042 e-mail: ukrsubscr@att.net

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Дар Галини і Володимира Королів

До миргородської діяспорної бібліотеки, яка діє на базі молодіжного об'єднання „Ганнуся", від родини Галини і Володимира Королів з Фльориди надійшов великий пакунок з надзвичайно цінною українознавчою літературою.

Зокрема надіслані примірники ілюстрованої історії України Михайла Грушевського, „Літопис УПА", щоденники Володимира Винниченка, статті та листування Симона Петлюри, книги багатьох письменників. Частина цих видань свого часу побачила світ у поважних українських видавництвах за межами України – „Українське слово", Чарторийських, Тиктора, Української Вільної Академії Наук, Галицькій накладні Якова Оренштайна. Багато з них – раритетні книги з приватної книгозбірні поета-лірика Миколи Щербака, видані ще до уярмлення України більшовиками.

Складаємо низький уклін за княжий дар для молоді полтавського краю.

Пересилаємо щиру вдячність Сестрицтву при парафії св. Андрія (Метрополія Вашінгтону) Української Православної Церкви в США за можливість отримувати надзвичайно цінні видання „Свобода" і „Віра", які за національною суттю не мають аналогів в українському інформаційному просторі. Ми не лише читаємо і популяризуємо часописи, а й використовуємо як інформаційне джерело в науково-дослідницькій праці у царині дослідження історичних і соціяльних процесів в Україні. Так, юні краєзнавці наштовхнулися на невідому до цього у краєзнавчих колах інформацію про бої між козаками полковника Петра Болбочана і більшовиками за полтавське село Яреськи на залізничному шляху Полтава-Київ у 1918 році.

У нічному бою, захищаючи сплячий козацький стан, героїчно загинуло відділення новобранців-студентів Подільської духовної семінарії, які стали під жовто-синї знамена.

Вже стало традицією творчого колективу молодіжної студії „Ганнуся" у час новорічних святкувань організовувати для дітей-інвалідів та сиріт солодке частування та святкові дари. Для них надійшла з США велика торбинка з подарунками і цукерками від Сестрицтва при парафії св. Андрія

Ми вдячні Антоніні і Аді Кулик з цього Сестрицтва за значну фінансову підтримку будівництва Меморіяльного пам'ятника жертвам Голодомору 1932-1933 років.

Вже вдруге об'єднання „Ганнуся" одержало пакунок з книгами і навчально-методичними посібниками від „Рідної школи", діяльність якої в США очолює академік Євген Федоренко. Свої навчально-виховні програми ми складаємо, послуговуючись дарами педагогів „Рідної школи".

Анатолій Сазанський,
Миргород, Полтавська обл.

Нагороджено д-ра Євгена Федоренка

З України надійшла вістка про те, що Харківський національний педагогічний університет ім. Григорія Сковороди 24 грудня 2008 року надав звання Почесного доктора Євгенові Федоренкові за значний внесок у розвиток освіти і науки. Диплом підписав ректор університету Іван Прокопенко.

З Києва надійшли привітання Є. Федоренкові від Міністерства освіти та Науково-дослідного інституту українознавства – з нагоди 80-ліття, з подякою за його працю на ниві шкіл українознавства. Підписали їх міністер освіти Іван Вакарчук, директор Інституту Петро Кононенко та 25 освітянських діячів.

Філологи Харківського національ-ного університету ім. Василя Каразіна привітали Є. Федоренка з 80-літтям та побажали йому плідної праці. Підписали листа проф. Юрій Безхутрий і декан проф. Володимир Калашник.

Також прийшло повідомлення від Харківської обласної організації Національної спілки письменників України про нагородження Є. Федоренка Почесною грамотою.

Шкільна рада пишається, що її голову д-ра Є. Федоренка визнають в Україні за його ревну працю (понад 50 років) в українському шкільництві. Ми також приєднуємось до цих вітань та бажаємо д-рові Є. Федоренкові багато плідних років життя.

Юрій Гаєцький,
заступник голови Шкільної ради,
Ню-Йорк

Колись друкували лікарські поради

Я думаю, що було б гарно, якби наші українські лікарі час до часу друкували у „Свободі" медичні поради.

Колись люди лікувались домашніми засобами та харчами. Думаю, що це ще не все забулося. Варто і про це розповісти читачам тижневика.

Ольга Білецька,
Норт-Порт, Фльорида

Не гідний високої нагороди

Не випадково ім'ям одного з кращих синів України названо найвищу державну відзнаку – Національну премію України ім. Тараса Шевченка. Здавалося б, нині в Україні ця відзнака знаходитиме тих, хто насправді вартий і заслуговує бути визначеним такою високою честю.

Глумлінням над пам'яттю Т. Шевченка є те, що серед цьогорічних номінантів на присудження звання лавреата премії його імені є прізвище Григорія Лютого, який підписався під сумновідомим „Обращєнієм прєдставітєлєй творчєской інтелігенції..." від 26 липня 2007 року, в якому українській мові відводиться місце загумінкового „наречія". Якщо Г. Лютий вважає себе одним з цих „прєдставітєлєй", то чи не варто пошукати йому інших номінацій?

Віктор Чабаненко,
доктор філологічних наук, Заслужений діяч науки і техніки, член Національної спілки письменників України,

Федір Турченко,
голова Запорізького обласного об'єднання „Просвіта" ім. Т Шевченка, доктор історичних наук, Заслужений діяч науки і техніки, проректор Запорізького національного університету,

Юрій Василенко,
головний редактор часопису „Просто",
Запоріжжя

Мій брат жив у Канаді

З уривка канадської газети, який колись потрапив до нас, я дізнався, що в Ошаві, Канада, загинув 27-річний Іван Каліш, який був з числа переміщених осіб з України. Він їхав велосипедом, потрапив під залізничний потяг і через чотири години помер в лікарні. Мій молодший брат 1937 року народження був Іван Каліш. Ми походимо з села Ставки біля Рівного.

Я народився в 1930 році. Раніше був такий час, що не можна було шукати рідних за кордоном. З допису в газеті, датованого 17 липня, враховуючи вік загиблого, можна визначити, що лихо сталося в 1964 році. В дописі сказано, що І. Каліш жив в родині Карла Семенюка і працював спершу на тартаку поблизу озера Ніпіґон, потом в „Fittings Ltd." і врешті в „Skinner Company". Можливо, він мав сім'ю або приятелів, які можуть розповісти про нього.

Моя адреса: вул. Соборна, 257, кв. 20, Рівне, 33024 Ukraine.

Йосип Каліш,
Рівне

Знаходили час і для України

Висилаю спомин та дві світлини про наші колишні хори. Перше фото – з свята Тараса Шевченка в місті Перт-Амбой, Ню-Джерзі, яке було організоване 1957 року дуже активним громадським діячем Леонідом Харченком. Друге фото – хор „Гомін" Організації оборони чотирьох свобод в Україні на вшануванні пам'яті жертв Голодомору на оселі Спілки Української Молоді в Еленвілі, Ню-Йорк, організованому Миколою Кормелюком.

Ми, новоприбулі „скитальці", крім особистих клопотів з влаштуванням на працю, вечірніх курсів англійської мови, знаходили час і для нашої, тоді поневоленої, неньки-України. Ми брали участь у демонстраціях протесту проти московського ката, який нищив наш український народ. Знаходили час і для національних українських свят, бо це був наш обов'язок перед Україною.

Микола Лишик,
Перт-Амбой, Ню-Джерзі

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Стипендійна акція СУА – в дії

МАТАВАН, Ню-Джерзі.– У 2008 році Стипендійна акція Союзу Українок Америки (СУА) надала 507 стипендій на суму 105,030 дол. З них в Україні – 434 стипендії (80,630 дол.), в Бразилії – 64 стипендії (19,600 дол.), в Арґентині – вісім стипендій (2,800 дол.), в США – одну стипендію (2,000 дол.).

Цього року Стипендійна акція СУА розпочала 42-ий рік своєї безперервної діяльности – фінансової допомоги українській молоді, яка навчається у Південній Америці та Европі, зокрема в Україні.

З кожним роком число заявників-кандидатів збільшується. Серед них – покривджені долею учні та студенти. Першочерговість мають сироти, напівсироти, діти з багатодітних або з розбитих родин – від першоклясників до аспірантів.

Як прозвітовано на VII з'їзді Світової ради Суспільної служби СКУ під час IX Світового Конґресу Українців у Києві в серпні минулого року, за період від 1991 до 2007 року Стипендійна акція СУА надала в Україні 5,476 стипендій на суму 1,537,533 дол. 1,104 випускникам різних навчальних закладів. Після конґресу зворушливою була зустріч з колишнім стипендіятом СУА та першим ректором Львівської семінарії при УКУ д-ром о. Богданом Прахом, коли пригадалися часи його проукраїнської діяльности у Польщі за часів СРСР.

Київ, вересень 2008 року. Зустріч членів Комісії стипендій Союзу Українок України з деякими стипендіятами.

Комісія стипендій СУА (зліва): Люба Більовщук, Вікторія Міщенко (адміністратор бюра), д-р Дарія Новаківська-Лісий, голова СУА Маріянна Заяць, Анна Кравчук, Марія Полянська та М. Орися Яцусь.

Періодично виходять звітні брошури Стипендійної акції СУА, у яких вміщені імена усіх випускників та їхніх спонзорів. До усіх випускників (незалежно від країни проживання) ставиться вимога в майбутньому спонзорувати потребуючого студента.

З огляду на те, що членки Комісії стипендій СУА працюють на громадських засадах (без винагороди), адміністративні кошти не перевищують 12 відс. зібраних фондів.

За інформаціями можна звертатися до Стипендійного бюра СУА на адресу: UNWLA, Inc. Scholarship/Children-student Sponsorship Program, P. O. Box 24, 171 Main St., Matawan, NJ 07747-0024. Тел.-факс: (732) 441-9530. Електронна пошта: nazustrich@verizon.net.

Марія Полянська,
референтка стипендій СУА

Владика Даниїл...

(Закінчення зі стор. 1)

якого приєднались всі ієрархи, які брали участь у Вечірній разом з Архиєпископом Натаніелом з Румунської Православної Церкви та Архиєпископом Йовом з Чикаґо.

Діти, голова парафіяльної управи Святослав Личик, Н. Брюшенко та голова катедрального братства Зеновій Тарах привітали ієрархів при вході до катедри квітами та хлібом-сіллю. Архимандрит Панкратій з хрестом привітав ієрархів при вході до храму і попросив їх молитися за всіх присутніх, а особливо за Владику Даниїла. Два хори співали під час Літургії – один з катедри св. Володимира під керівництвом Володимира Поповича, другий – від парафії свв. Петра і Павла в Пейлос-Парку, Ілиной, під керівництвом Юрія Сяпинського. Владика Даниїл виголосив проповідь.

Понад 350 вірних спостерігали, як Єпископ Іларіон та Єпископ Деметріос супроводжували Владику Даниїла до підвищення для єпископського трону, розташованого в середині храму перед тетраподом, для чину інтронізації. Там він вислухав настанови Митрополита Константина, який нагадав Владиці про довгу і важливу історію його нової катедри та про величезну відповідальність ієрарха, після чого вручив Владиці Даниїлові архипастирське жезло – символ його єпископської влади в Західній Єпархії.

Владика Деметріос зачитав привітання від Патріярха Варфоломея до нововстановленого єпископа в місті Чикаґо.

День закінчився бенкетом, який підготував комітет у складі о. Богдана Калинюка – настоятеля парафії св. Андрія в Блумінґдейлі та декана чикаґського деканату, Архимандрита Панкратія, о. Тараса Науменка – настоятеля парафії свв. Петра і Павла, С. Личика, Тамари Тишенко, Оксани і Мирослава Чайковських, Ігоря Артюшенка, Раїси Братків, Н. Брюшенко, Лариси Чайковської, іподиякона Івана Шереста, Миколая Негоди з катедри св. Володимира, Норін Несвик з парафії свв. Петра і Павла, Люби Петрина-Балаки та Анни Возняк з парафії св. Михаїла в Гемонді, Індіяна.

Ведучими програми були о. Т. Науменко та О. Чайковська. Декан Б. Калинюк представив Назарія та Богдана Яремчуків – синів Назарія Яремчука, які для нового Єпископа заспівали українську пісню. Також о. Б. Калинюк заспівав три українські народні пісні, присвячуючи їх Владиці Даниїлові та його матері.

Виголосили привітання Владика Деметріос, Канцлер Української Католицької Єпархії св. Миколая о. Джим Карепін, який представляв Єпископа Ричарда Семеняка, Генеральний консул України в Чикаґо Костянтин Кудрик, який передав привітання від Посла України в США Олега Шамшура.

Владику також привітав голова фундації „Спадщина" Юліян Куляс, голова Українського Конґресового Комітету в Америці Павло Бандрівський, президент дирекції Українсько-Американської Федеральної Кредитної Спілки „Самопоміч" Михайло Кос. Було зачитано привітання від Української католицької церкви свв. Володимира та Ольги і від Української католицької церкви св. Йосифа.

Наступного дня, 8 лютого, в катедрі св. Володимира Владика Даниїл відслужив свою першу Божественну Літургію як правлячий ієрарх Єпархії.

Сестрицтво св. Ольги запросило всіх на обід в честь Єпископа, а діти катедральної Школи українознавства виступили з поетичною та танцювальною програмою, після чого Владика Даниїл кожній дитині вручив ікону в пам'ять єпископської інтронізації.

Відділ зовнішніх зв'язків Консисторії УПЦ в США

Л. Первомайський і його антиімперський вибір української літератури

Д-р Йоханан Петровський-Штерн

НЮ-ЙОРК. –25 січня у будинку Наукового Товариства ім. Шевченка в Америці відбулася цікава програма. Темою лекції та предметом розгляду стали питання „антиімперського вибору" Леоніда Первомайського. Виступав професор університету Нортвест з Чикаґо – д-р Йоханан Петровський-Штерн. Він добре знає Україну. Дитинство та юність минули у Києві. Його батько Мирон Петровський – відомий літературознавець. А розповідав гість про життя і творчість видатного українського поета Л. Первомайського, і розповідав зовсім не так, як про це розповідали, здається, ще зовсім недавно.

Справжнє ім'я письменника – Ілля Гуревич. Роки життя: 1908-1973. Як зазначив доповідач, перед вибором мови та культури стають єврейські діти та їхні батьки у різних країнах світу. Звичайно вибирають державотворчу культуру, культуру панівної верстви. Єврейська модернізація передбачає інтеґрацію в домінуючу культуру. Пражанин Франц Кафка інтеґрувався не в чеську, а в німецьку культуру, народжений у Бердичеві Василь Гросман – не в українську, а в російську. А винятків з такого правила зовсім небагато.

У сприйнятті євреїв-мешканців України домінуючою була культура російська, здавна в цій стороні панівна. І тільки лічені юдеї обирали для творчости мову і культуру колоніяльну, у нашому разі – українську. Ми рідко про ці випадки говоримо, а вони заслуговують на пильну увагу та належну пошану, – наголосив д-р Й. Петровський-Штерн. У числі українських мистців єврейського походження, які прислужилися боротьбі за українську незалежність, як також збагатили українську культуру цінними творами літератури та мистецтва гість згадав Зеєва Жаботинського, Арнольда Марґоліна, Леоніда Юхвида, Івана Кулика, Натана Рибака, Абрама Кацнельсона, Мойсея Фішбейна, називав інші відомі імена

Д-р Й. Петровський-Штерн аналізував літературну спадщину Л. Первомайського на основі семитомника творів, виданих друком у Києві наприкінці 1970-их років. Під час лекції наводилися цікаві подробиці творчої біографії поета, зокрема його зустрічі з Максимом Рильським та Миколою Бажаном у 1942 році. Ці видатні мистці слова були під великим враженням саме мовної майстерности поета. Доповідач зробив наголос на розгляді прозових творів Л. Первомайського - оповідань та повістей з проблематикою спільного повсякденного життя єврейських та українських родин в характерних умовах невеликих південних містечок. Запам'яталася зокрема аналіза твору, в якому єврейський погром передається через сприйняття дитини. Це майже неймовірно, але маленьку єврейську дівчинку передусім вражає виснажений вигляд погромників, і те, що їхня перша думка – бажання наїстися.

За спостереженням д-ра Й. Петровського-Штерна, у перших виданнях творів Л. Первомайського збережено мовну характеристику персонажів – погромники розмовляють або мішанкою, або бездоганною імперською російською мовою. У пізніших виданнях все це усунуто „пильними" редакторами: мовна характеристика персонажів зникає, всі герої „переходять" на нейтральну українську. Це, звичайно, завдає творам непоправної шкоди, підриває життєву правду, що так характерна для оповідань та повістей Л. Первомайського.

Д-р Й. Петровський-Штерн розглянув особливості зображення Л. Первомайським єврейського сільськогосподарського пролетаріяту – у 1930-их роках, коли на півночі Криму влада запозвялася поселити близько 100 тис. євреїв. За словами д-ра Й. Петровського-Штерна, ці твори письменника рясніють рисами пародії на соціялізацію євреїв. Л. Первомайський своїм місцем і значенням в українській літературі відіграв ролю, подібну до ролі в російській літературі іншого відомого українського єврея – одесита Ісаака Бабеля.

Говорилося також про працю Л. Первомайського над перекладами творів відомого угорського поета Міклоша Радноті, який загинув у Будапешті в єврейському ґетто в 1944 році.

У заключній частині доповіді мова йшла про останні роки життя Л. Первомайського. Це був період, коли поет став внутрішнім еміґрантом, жив переважно в Ірпені – невеликому містечку під Києвом. Згідно з висновками д-ра Й. Петровського-Штерна, складові антиімперського вибору Л. Первомайського полягають у першу чергу в інтеґрації письменника саме в українську, колоніяльну культуру; входженні в українську літературу з єврейськими темами. Спільні страждання українців та євреїв в комуністичній імперії та світовій війні – це тема, яка постійно хвилювала письменника. Як людина з глибоко розвинутим почуттям справедливости, своїм наставленням він демонстративно ідентифікував себе з жертвами, а не з провідниками імперськости в радянській літературі. Саме в цьому полягав головний сенс життя й творчости Л. Первомайського, – підсумував свою доповідь д-р Й. Петровський-Штерн.

Пресова група НТШ-А

Осінні імпрези на користь Українського Католицького університету

ЧИКАҐО. – Українська культурно-освітня фундація (УКОФ) провела бенкети на користь Українського Католицького університету (УКУ) протягом чотирьох неділь у жовтні і листопаді 2008 року поспіль у чотирьох американських містах, а також у Канаді. „Зібрані фонди перевищили наші очікування", – повідомив Деніел Р. Шиманський, виконавчий директор УКОФ. Понад 400 тис. дол. було зібрано у Ню-Йорку, 90 тис. дол. – у Чикаґо, 74 тис. дол. – у Дітройті і 50 тис. дол. – у Клівленді.

„Було приємно бачити виявлення підтримки для УКУ з боку української громади Клівленду і околиць ", – сказав Дик Рас, один з ведучих бенкету, що відбувся в Клівленді 26 жовтня. Як для багатьох інших добродіїв, підтримка УКОФ для Д. Раса є сімейною справою: його дружина Христина також працювала у комітеті, молодший син Стефан, студент Францисканського університету, допомагав керувати відеозвуковою системою, а старший син Андрій відвідав 16 листопада завершальну імпрезу у Ворені разом з кількома своїми друзями з новіціяту отців-єзуїтів в семінарії у Дітройті. Ці молоді люди в монашому одязі уважно прислухалися до новин з життя Української Греко-Католицької Церкви (УГКЦ) в Україні.

Ректор УКУ о. Борис Ґудзяк був головним доповідачем на всіх імпрезах, які проходили в присутності 150-200 друзів УКУ. У Чикаґо і Дітройті до нього приєдналися випускники університету Андрій Курочка, який працює у Відділі розвитку УКУ, і сестра Єлена Герасим, співзасновниця та настоятелька монастиря сестер-редемптористок у Львові. Вони відвідали місцеві громади і церкви, щоб розповісти про добрі новини, що відбуваються у Львові.

На жаль, в останню хвилину довелося відкласти промову о. Ричарда-Джона Нюгавса, редактора впливового релігійного журналу „Перші речі" і члена Дорадчої ради УКОФ. Провідний діяч в екуменічному діялозі і відданий прихильник УГКЦ о. Р. Нюгавс відвідав УКУ кілька років тому, а також взяв участь у соборі і синоді УГКЦ у Львові. Однак, перед бенкетом священик захворів і через два місяці помер після короткотривалої хвороби.

Є. Гарасим після своєї промови заспівала пісні власного авторства. „Вона всіх схвилювала," – зазначив Роман Пилипчик, 21-річний студент і приятель УКОФ, який фільмував добродійний бенкет у Чикаґо. Р. Пилипчак також зробив короткий документальний фільм про УКУ, який був висвітлений на усіх імпрезах.

Єлена Герасим з добровольцями, які допомагали влаштувати добродійний обід в Мишиґені.

Ректор УКУ о. Б. Ґудзяк сказав: „Я щасливий мати 600 випускників: 200 священиків і перших жінок, які вперше за 1,000 років християнства здобули диплом богослова на своїй землі".

Праця УКУ та його ректора о. Б. Ґудзяка здобули високу оцінку та щедру підтримку української громади.

Детальнішу інформацію про УКУ англійською та українською мовами можна знайти на веб-сторінці університету: www.ucu.edu.ua, або звернувшись в УКОФ, яка збирає фонди на покриття близько половини річного бюджету УКУ, що становить приблизно 2.5 млн. дол. З кожного доляра, який отримує фундація, 84 центи йде на її добродійні програми, що зараховує УКОФ до найбільш ефективних добродійних установ Америки. Поштова адреса: Ukrainian Catholic Education Foundation, 2247 W. Chicago Ave., Chicago, IL 60622; тел.: (773) 235-8462; електронна пошта: ucef@ucef.org; веб-сторінка: www ucef.org. Телефон УКОФ у Канаді: (416) 239-2495.

Мет'ю А. Рарі,
спеціяліст
з громадських зв'язків УКОФ

Виконавчий директор УКОФ Деніел Р. Шиманський (зліва) з о. Борисом Ґудзяком (в центрі) і Єпископом Інокентієм Лотоцьким, який пожертвував УКУ 6,000 дол.

Повернення живописних скарбів з Канади в Україну

Указом Президента України Віктора Ющенка 19 лютого за високий акт благодіяння на ниві збереження української мистецько-культурної спадщини нагороджено орденом княгині Ольги III ступеня Галину Горюн-Левицьку – колекціонера творів українських живописців, мецената, громадянку Канади.

ТОРОНТО. – У приміщенні Генерального консульства України в Торонто 12 лютого Галина Горюн-Левицька піднесла в дар Україні полотна Василя і Миколи Кричевських, Олекси Грищенка, Якова Гніздовського, Любослава Гуцалюка, Михайла Кміта, Василя Хмелюка, Галини Мазепи, Миколи Неділка. Відтепер вони стануть окрасою колекції Національного музею ім. Андрея Шептицького у Львові.

Загалом унікальна колекція представляє мистецький спадок 20 відомих українських мистців та налічує 119 творів. До найдавніших картин у збірці належить „Алушта, Крим" (1924 рік) В. Кричевського. Серед рідкісних полотен — „Квітка" Я. Гніздовського (1974 рік). Оздобою збірки є одна з найвдаліших праць В. Хмелюка „Жінка в білому" (1944 рік) і багато інших виняткових зразків українського малярства.

„Серцем збірки", за влучним висловом мистецтвознавця Дарії Даревич, стали праці Мирона Левицького, чоловіка Г. Горюн-Левицької. Представлені у збірці твори створюють можливість простежити творчий шлях художника, включно з українським періодом. У колекції зібрано 79 його творів.

Авторові цих рядків, на якого покладалося переміщення колекції в Україну, випало бачитися з власницею колекції в листопаді 2008 року. Г. Горюн-Левицька виявилася енерґійною та жвавою, дотепною, жартівливою, відвертою особою. Запам'ятався справжній, глибинний, незрадливий патріотизм, святе почуття любови до рідного Волинського краю, до України.

На шляху до Львова збірка на кілька днів затримається у Києві. Виставка набутої в дар колекції у лютому відбудеться в Українському домі, який люб'язно погодився прийняти мистецькі твори до експонування.

Юрій Савчук,
голова Державної служби контролі за переміщенням культурних цінностей через державний кордон України

Мирон Левицький. „Дівчина з голубом".

Виставка творів чотирьох поколінь Кричевських

ЧИКАҐО. – Український національний музей вперше проводить мистецьку виставку творів чотирьох поколінь творчої династії Кричевських. Від покоління до покоління передається безцінна спадщина, залишена Василем Кричевським. І проростають зерна мистецького таланту у творчості його онуків і правнуків.

Василь Лінде-Кричевський, скульптор, народився у Венесуелі в 1953 році, проживає в штаті Мізурі, США. Виконуючи заповіт матері, продовжує ділитися спадщиною свого діда, доробок якого став скарбом нації.

Василь Кричевський (1873-1952) – творець українського архітектурного стилю, фундатор модерної книжкової графіки, маляр і сценограф, учений і педагог, дизайнер і художник кіно, автор Великого й Малого гербів Української Народної Республіки.

Василь Кричевський. „Дніпро". Київ. 1947 рік.

Родина Кричевських в 1951 році – Василь Кричевський з дружиною Євгенією, дочка Галина з чоловіком Іваном Лінде, онуки Ірма, Мирослава, Оксана.

У 1943 році разом з родиною він залишив окупований німцями Київ і працював у Львові під опікою Митрополита Української Греко-Католицької Церкви Андрея Шептицького.

У 1944 році його шляхи пролягають через Чехо-Словаччину, Австрію, Німеччину, Францію до Каракасу, Венесуеля, де 15 листопада 1952 року закінчилося життя мистця.

У 1975 році з ініціятиви Патріярха Української Православної Церкви Мстислава (Скрипника) В. Кричевського та його дружину Євгенію Щербаківську було перепоховано на українському цвинтарі в Савт-Бавнд-Бруку, Ню-Джерзі.

Василь Кричевський. „Інтер'єр сільської хати". 1942 рік.

Галина Кричевська-Лінде (1918-2006), дочка В. Кричевського та Є. Щербаківської, навчалася в Національній академії образотворчого мистецтва й архітектури, одним з фундаторів якої був саме В. Кричевський. У 1948 році еміґрувала до Венесуелі. Твори малярки, скульптора, ткалі, вишивальниці експонувалися на виставках в Україні, Австрії, Франції, Венесуелі. Творчість Г. Кричевської на виставці буде представлена художніми творами.

Оксана Лінде де Очоа, онука В. Кричевського, дочка Г. Кричевської, народилася в 1948 році в Каракасі. Культура південно-американської землі зформувала її власний стиль малярства, наділений фантастичною уявою бачити світ і всіх довколо щасливими. Від 1968 року бере участь у багатьох персональних та групових виставках. У мистецькому світі вона відома також як композитор.

Бланка-Мирослава Лінде, правнука В. Кричевського, донька В. Лінде-Кричевського, народжена у Венесуелі в 1976 році. Від 1991 року брала участь у виставках та мистецьких проєктах у Вашінґтоні, Вірджінії, Мерілендi, Мізурі.

Відкриття виставки відбудеться у п'ятницю, 6 березня, о 7-ій год. вечора, в приміщенні музею. Виставка триватиме від 6 березня до 26 квітня. Адреса музею: Ukrainian National Museum, 2249 W. Superior, Chicago IL 60612.

Марія Климчак

Подорож президента СКУ Євгена Чолія до Південної Америки

ТОРОНТО. – Президент Світового Конґресу Українців (СКУ) Євген Чолій, на запрошення Українсько-Бразилійської Центральної Репрезентації (УБЦР), 30 січня-8 лютого здійснив візиту до Південної Америки, де у супроводі голови УБЦР Віторіо Соротюка зустрівся з представниками південно-американської української громади та відвідав українські інституції Бразилії та Параґваю.

Голова Товариства „Просвіта" в Республіці Параґвай Григорій Савчук передає президентові СКУ Євгенові Чолієві заяву Товариства про вступ до складу СКУ.

31 січня і 1 лютого Є. Чолій брав участь у VII Конґресі УБЦР та у IV зустрічі українців Південної Америки, що відбулися в Куритибі, Бразилія. Президент СКУ виступив з доповіддю, у якій розповів про діяльність СКУ та пляни на майбутнє, закликав українські громади до активної співпраці. Присутні також заслухали звіт голови УБЦР В. Соротюка.

Відгукнувшись на пропозицію Є. Чолія, делеґати вирішили провести в Буенос-Айресі, Арґентина, в липні 2010 року I Конґрес українців Південної Америки з метою покращити координацію діяльности українських громад на цьому терені. Було обрано провід УБЦР, який очолив В. Соротюк.

Президент СКУ закликав сенатора Альваро Діаза далі продовжувати працю щодо визнання Національним Конґресом Бразилії Голодомору 1932-1933 років в Україні геноцидом українського народу. Він також мав зустріч з Послом України Володимиром Лакомовим та консулом Ларисою Мироненко.

У розмові з секретарем Товариства „Просвіта" в Республіці Парагвай Марком Худиком Є. Чолій звернув увагу на перспективу входу товариства до складу СКУ як крайової організації, обговорив окремі питання про XXXVI Конґрес української молоді Бразилії з єпископами Української Католицької Церкви Володимиром Ковбичем та Даниїлом Козлинським, привітав Архиєпископа Української Автокефальної Православної Церкви Єремію Ференца, дав інтерв'ю телебаченню Бразилії, радіо Арґентини.

1 лютого президент СКУ зустрівся з делеґацією Української Центральної Репрезентації в Арґентинській Республіці і обговорив питання громадського життя українців Арґентини, про видання пресових повідомлень, заяв і обіжників СКУ еспанською мовою.

4 лютого президент СКУ прибув до Параґваю, де проживає близько 12 тис. українців. В Енкарнасіоні він схилив голову перед пам'ятниками Тарасові Шевченкові і жертвам Голодомору, завітав до Української католицької церкви Введення в Храм Святої Богородиці і до Української православної церкви Київського патріярхату св. Юрія, де привітав пароха Анатолія Яремка та мав зустрічі з провідниками української громади Параґваю – головою Товариства „Просвіта" Григорієм Савчуком, суддею Михайлом Худиком і секретарем Товариства „Просвіта" М. Худиком.

У домі Товариства „Просвіта" відбулась зустріч президента СКУ з українцями Парагваю, де також виступив молодіжний танцювальний колектив „Вітерець". Г. Савчук і М. Худик офіційно передали заяву Товариства „Просвіта" з проханням прийняти його до складу СКУ як крайову організацію. Після цього президент СКУ разом з провідними членами Товариства відвідав Почесного консула України в Республіці Параґвай Андреса Тросюка, де висловив признання від СКУ за те, що Параґвай першим у Південній Америці визнав Голодомор 1932-1933 років геноцидом українського народу.

7 лютого президент СКУ завітав на XXXVI Конґрес української молоді Бразилії, який проходив в Уніао-да-Віторії. Виступаючи з промовою, президент СКУ закликав молодь долучатись до активного життя української громади в Бразилії, покращувати вивчення української мови для спілкування з українською молоддю усього світу.

У цей же день президент СКУ порушив питання духовно-

(Закінчення на стор. 15)

Бурлацький пластовий лещетарський табір – 2008

ҐЛЕНС-ФОЛС, Ню-Йорк. – Бурлацький лещетарський табір (БЛТ) відбувся у горах Адірондакс. Тому вже 25 грудня до готелю „Лендмарк“ почали прибувати різними способами юнацтво і гості. Прибули 78 учасників, 19 членів команд і булав, п'ять членів адміністрації. Представлені були станиці від Олбані, Ню-Йорк, до Вашінґтону, від Бостону до Чикаґо. Табір Ватаги Бурлаків готували сеньйори і старші пластуни, особливо Юрій Данилів. Цього року комендант Андрій Галяревич мав до помочі Данила Захарчука та Ксеню Захарчук, булавних, включно з бунчужним Стефком Драбиком.

У рамках пластового табору учасники виходили на гору „Гор“, де таборовики ходили на лекції кожного ранку, а опісля їздили, хто на лещатах, а хто на дошці.

Кожний день приносив інші умови. Одного дня був свіжий сніг, на другий день – дощ, а опісля все добре замерзло. Але ніхто не мав серйозних ушкоджень.

Вечорами відбулася дальша таборова програма. В суботу, 27 грудня, о. Маріян Костик з Амстердаму, Ню-Йорк, відправив Службу Божу та привітав таборовиків.

Надзвичайно вдалий був конкурс снігової будови. Команди мали у визначений час збудувати об'єкт зі снігу і приготувати сценку, до якої треба було включити сніговий об'єкт. Змагання виграла модернізована повість про ріпку.

Іншого вечора були вибори гуртків та імені табору, „Українські лещетарі заскорі для тебе“, гутірки про визнання Голодомору в США, вибір Сніжинки (Оленка Олесницька) та Снігового Діда (Павло Тершаковець). Розуміється, був одного вечора і „Миколайко“, який всіх обдарував.

При закритті всі отримали одноднівки-адресарі, що їх приготували Марта Кернз, Андрій Ганкевич, Олесь Драбик та Андрій Зварич. Таборову відзнаку та взір на таборовій сорочці і поштівку, як і завжди, проєктував незамінний Орест Слупчинський – „Гоґо“.

Пам'яткова фотографія учасників 29-го Пластового юнацького табору.

Подорож...

(Закінчення зі стор. 14)

го та національного виховання української молоді в Бразилії в розмові з Єпископами Української Католицької Церкви Бразилії Володимиром Ковбичем, Даниїлом Козлинським, Мироном Мазуром, Єфремом Кривим та з Владикою Кеном Новаківським (Бритійська Колюмбія, Канада). Також говорив з головою Асоціяції українсько-бразилійської молоді Луїзом Різо про підтримку зв'язку з СКУ.

В Бразилії президент СКУ у Прудентополісі, біля монумента Т. Шевченкові вшанував великого українського пророка, відвідав Музей 1000-ліття Хрещення України, де під час зустрічі з його директором Мирославою Кривою обговорив питання висилання матеріялів СКУ до музею, побував в Українській католицькій церкві св. Йосафата та привітав пароха Єфрема Крехера, відвідав Світський інститут катехиток Серця Ісуса і завдяки директорові Філомені Процик ознайомився з його працею.

У околиці Малету, в селі Дорізон, Є. Чолій оглянув найстаршу в Бразилії, побудовану в 1903 році, Українську католицьку церкву св. Архистратига Михаїла, а також церкву св. Івана Хрестителя.

У Уніао-да-Виторії він завітав до церкви св. Василія Великого, де привітав отця Маріо Лазоського, а також побував на площі України, названої на честь перших українських поселенців у Бразилії.

У Куритибі він зустрівся з Єпископом-емеритом УКЦ Є. Кривим, який розповів про українське поселення в Бразилії, відвідав пам'ятник Т. Шевченкові, щоб вшанувати його пам'ять, завітав до Українського меморіялу, збудованого на честь 100-річчя української еміґрації, побував у Церкві Різдва Пресвятої Богородиці, де ознайомив о. Іллю Мариняка та парафіян з працею СКУ.

„Поїздка дала мені змогу краще познайомитись з представниками українських громад Бразилії, Арґентини і Параґваю та обговорити ряд питань, які посилять зв'язки зі СКУ“, – заявив Є. Чолій.

Світовий Конґрес Українців

В УВУ відбудеться літній семестр

МЮНХЕН. – Канцелярія Українського Вільного Університету (УВУ) продовжує набір студентів на літній семестр 2009 навчального року.

Університет є недержавною вищою навчальною установою, що затверджена урядом Баварії та користується правом надавати наукові ступені маґістра, доктора та габілітованого доктора. Основу університету складають факультети україністики, філософії та державних і економічних наук.

Передумовою допущення до студій є закінчена вища освіта в одному з акредитованих університетів та бездоганне знання української мови, як також знання німецької або англійської мови на рівні розуміння тексту при допомозі словника.

Зголошення приймають декани. Для навчання необхідно подати заяву з зазначенням факультету, автобіографію, чотири фотокартки, атестат про середню освіту (завірена копія), диплом про вищу освіту й додаток до диплома (завірена копія), рекомендації двох університетських професорів або викладачів, свідоцтво або підтвердження про знання мов (може бути отримане в УВУ), копію перших сторінок закордонного пашпорту.

Навчання платне. Одноразове вписове 100 евро. Семестральна оплата – 600 евро, коли студент бере курси, і 300 евро, коли курси уже прослухані. Маґістерський іспит і диплом: 750 евро. Докторські іспити і диплом: 1,500 евро. Габілітаційний процес: 3,000 евро.

Зголошення приймаються до 8 травня включно.

Зголошення треба надсилати на адресу: Ukrainische Freie Universytat, Barelli Str., 9a, 80638 München, Germany. Тел.: (+49-089) 997-38830. Факс: (+49-089) 997-388331. Електронна пошта: ufu@extern.lrz-muenchen.de

УВУ

Спогад...

(Закінчення зі стор. 5)

прямо до Берліну, де записався в університет Фрідріха Вільгельмса на ґерманістику, яку згодом замінив на політичні науки.

В українському гуртожитку на Марґрафен-штрасе нас було 12 чи 13, між ними два наддніпрянці, один з Румунії, я – з Закарпаття, а решта – з Галичини. Пам'ятаю прізвища декількох – проф. Роман Димінський, скульптор Григорій Крук, хемік Дмитро Бухня, Ярослав Никорак – студент дентистики, Володимир Соловйов – студент архітектури, Осип Фундак – студент політичних наук, Михайло Сулима – студент Вищої Господарської Школи та Василь Сидор – студент інженерії.

У Берліні і поза ним жило багато визначних українських політиків і науковців. Я мав честь зустрічатися з гетьманом Павлом Скоропадським, гетьманичем Данилом, його двома сестрами, проф. Іваном Мірчуком, головою Українського Наукового Інституту проф. Зеноном Кузелею, проф. Дмитром Дорошенком та іншими. Після приїзду до Берліну я ще все міг бачити розбиті єврейські склепи з різними надписами „Юде", зображеннями Давидової зірки та осторогами перед „жидівською небезпекою". Але поза тим Берлін для мене був надзвичайно цікавим своїми музеями, кінографами, театрами, бібліотеками.

Я сподівався, що життя вдома, в окроєній Карпатській Україні у складі Чехословаччини посуватиметься в мирі і добробуті. Та не так сталося. 14 березня 1939 року берлінське радіо оголосило, що мадярське військо концентрується на кордонах Словаччини і Карпатської України. Повертаючись з університетських лекцій, я купив газету „Berliner Nachmittag", в якій знайшов коротке повідомлення, що німецькі війська посуваються близько Жиліни і села Спішська Нова Вес в напрямі Карпатської України. Мої співмешканці були сильно збентежені, але привітали вістку про рух німецького війська, припускаючи, що воно іде на поміч Карпатській Україні. Я. Никорак, колишній військовик в польській кавалерії, не гаючи часу, взявся організовувати нас усіх як добровольців для збройної помочі Карпатській Україні. Ми як один, крім студента з Румунії, який перебував в Німеччині на румунському пашпорті і побоювався реакції румунського уряду, зібрали свої валізки й наплечники, всю ніч перебували в приймальному покої, очікуючи відповідь від міністерства оборони на дозвіл піти на поміч Карпатській Україні. Але наступного дня, 15 березня, отримали неґативну відповідь з недвозначною забороною виїжджати з Берліну. Розчарування німецьким урядом лягло глибоко в наших душах. Мадяри окупували Закарпаття!

Перед літніми вакаціями ми з моїм побратимом Сулимою пішли на вулицю Унтер дер Лінден, де мала відбутися велика парада з приводу приїзду принца Павла, реґента Юґославії. Ми вибрали бічні вулиці, щоб дійти до головної, і раптом кілька військових авт зупинилося якраз перед нами. Авто з Гітлером було не далі, як за два кроки від нас. Довкола нас загриміло „Хайль Гітлер!", і море рук піднялося в повітря. В цій неочікуваній метушні й ми підняли руки, аж поки колона не рушила з місця.

Кінець семестру, час вакацій. З тяжким серцем поїхав я додому – до Ужгороду, а в червні чи липні – до знайомих в Хусті. Відвідав Січову гостинницю, будинок уряду, місця боїв січовиків з чехами і мадярами. Загальний настрій у людей, з якими я стрічався, був пригнічений. Довідався і про те, що деякі мої приятелі і знайомі втекли до Німеччини, між ними Іван Керестиль (зараз живе в Мюнхені), Зозуля (в Америці), З. Кульчицький та Богдан Гірний, Тарас Лукач і Омелян Гутник – до Чехії. В Хусті зустрівся цілком випадково з колишнім пластовим скавтмайстером Степаном Папом-Пугачем. Ми були знайомі ще з пластових таборів у Солочині коло Сваляви та різних народовецьких з'їздів. Знаючи, що я студіюю в Берліні, С. Пап поділився зі мною таємницею, і я дав пластове слово не поширювати її. Він одної ночі повів мене до маленької хати недалеко греко-католицької церкви, назустріч нам вийшов молодий, приблизно мого віку, фотограф-єврей. С. Пап мене запевнив, що цей фотограф завжди сприяв українським стремлінням і мав багато приятелів серед наших пластунів-патріотів. Ми увійшли в темну кімнату, де фотограф викликав свої фотографії з неґативів. На моє велике здивування, він показав нам фотографії боїв січовиків з мадярами, включно з розстрілами на наказ мадярських офіцерів.

Я був приголомшений. Загалом було 32 фотографії. Дві з них чітко пам'ятаю. На одній – розстріл шести січовиків коло Невичанського замку, на плякаті видно було напис: „Ugy megjar minden Sics gardista" (так станеться з кожним січовиком). А на другому: мадярський гонвед потискає руку польському пограничникові над трупом січовика.

Я, самозрозуміло, хотів ці фотографії мати. За 150 пенґів отримав їх. На бажання С. Папа, я віддав їх моєму приятелеві Ю. Гутникові, пізнішому шваґрові, який мав їх передати дружині Ю. Ревая, яка їхала до Братислави відвідати чоловіка. Як я пізніше, вже в Америці, довідався від Ю. Ревая, він ніколи цих фотографій не отримав. Видно, його жінка, яка невдовзі розлучилася з ним, не передала йому їх або їх передала мадярському урядові...

Олександер Вівчарик

Подорож у каторжні місця

(Продовження. Початок в ч. 7, 8)

Міти дитинства

У школу я пішов 1963 року. Досі пам'ятаю, з якою дівчинкою мене посадили за одну лаву. Через деякий час її пересадили ближче до шкільної дошки, бо вона недобачала. І це було для мене трагедією.

Ніколи не забуду ту радість, яка мене охоплювала, коли отримував підручники на наступний навчальний рік. Я ніс їх додому обережно, мов найдорожчий скарб. І усі (крім підручника з математики) за літо перечитував. Мені подобалося ходити до школи. Адже там я, крім усього, грав у кошиківку.

Я йшов до школи дуже рано, у скрипучий мороз, коли надворі було ще безлюдно. А темно було майже весь час, адже взимку наставала полярна ніч. Вранці вулицями бігало багато бродячих псів. Вони оточували мене з усіх боків, а я кидав їм шматочок хліба, гладив по замерзлих носах, і чомусь жодна мене ніколи не вкусила. Може, тому, що я їх не боявся...

У клясі навчалися діти колишніх політв'язнів різних національностей, тому з дитинства я чув не лише українську і російську мови, а й литовську, німецьку, татарську і навіть білоруську. Моїм першим, дитячим коханням була чорнява татарочка Райхане… Однак, на сцені я танцював з українкою Зіною Пшездецькою гопака.

А ще я дуже любив свою першу вчительку Музу Салтикову. Якось вона допомагала мені з Юрком Оверчуком шукати прапор України в кабінеті географії. І ми утрьох не могли його знайти. Мені мама сказала, що прапор України – синьо-жовтий. А такого не було! Нарешті, вчительці урвався терпець, вона махнула рукою і пішла. І лише тепер я розумію, чим це могло закінчитися для моїх батьків, якби вчителька знала кольори прапорів усіх радянських республік, а також те, що синьо-жовтий прапор був прапором незалежної України. А може, вона була обережнішою за нас?

Моя перша вчителька розповіла, що у 1921 році Попов з села Тіт випадково знайшов чорний камінь, кинув його у вогнище, а той загорівся жарким полум'ям. Кмітливий мисливець назбирав чорного каміння цілий мішок і відіслав до Москви особисто Ленінові. Хитрий Ленін зрозумів, що до чого, і послав у Комі геологів. Почалося освоєння Півночі. Тож усім, що ми маємо, ми зобов'язані, звісно, радянській владі і особисто Ленінові.

Очі дітей горіли від захвату. Адже наші батьки працювали шахтарями, щодня спускалися глибоко під землю і видобували вугілля, яке з Інти везли потягами для потреб „першої у світі держави робітників і селян".

Шахтарі щодня милися в лазні. У наших бараках жодних побутових зручностей не було. По суботах і я мився на шахті з батьком. Це підносило мене в очах тих хлопчаків, батькам яких не пощастило бути шахтарями. А ще на шахті можна було грати у великі шахи, які, як я дізнався вже в Україні, вирізав з дерева колишній в'язень. А на териконах (величезних, схожих на гори, відвалах шахтної породи) можна було плавити свинець. Адже вони постійно горіли. Свинець ми видобували з викинутих шматків шахтних кабелів.

Ми ходили з батьками на святкові демонстрації 1 травня і 7 листопада, після яких у клюбі шахти безплатно показували кінофільми і ставили концерти. Перед концертами відзначали найкращих шахтарів. Мій батько одного разу отримав значок „Ударник комуністичної праці". Іронію на обличчі мами пам'ятаю досі. Мама добре розуміла, що отак щодня, щороку у наше життя і свідомість поступово вповзає радянщина. Вона долала нашу українськість успішніше, аніж каральні акції енкаведистів і концтабори. І на це, здавалося, вже не було ради.

Криваве вугілля Інти

Для всіх, хто жив в Інті, хто там народився і кого туди привезли, північний край починається з Котласу. Вважалося, що в цьому місті закінчується так звана „велика земля", і починається Північ. Саме тут базувалися пересильні табори.

Мої батьки, як і більшість інших в'язнів Інти, звільнилися 1955 року. Але то була відносна свобода. Просто з меншого концтабору їх випустили у більший. Людей, які були за колючим дротом 10 і більше років, вигнали, по суті, в нікуди.

Північний край починається з Котласу.

За роки неволі вони звикли, що кожен їхній крок реґляментується, що тричі на день, хай і погано, але нагодують, дадуть у щось вдягтися і поведуть на роботу… Аж тут: іди, куди хочеш, живи, як можеш, але нікуди з Інти не їдь. Не дивно, що колишні в'язні поверталися, переважно, на ту роботу, до якої вони звикли в таборі. Більшість – у шахти.

Найважчою проблемою було житло. Жили у землянках, підвалах багатоповерхових будинків тощо. Під житло переробляли навіть громадські вбиральні. Легше було тим, у кого залишилися родичі на великій землі. Для українців – в Україні. Адже вони допомагали харчами. Для знесилених рабством і каторжною працею людей то було дуже важливо. Бо, провівши молоді роки в таборах, вони спішили жити. Жінки цінувалися на вагу золота. Заміж виходили всі. Поняття „негарна жінка" не існувало. Після одруження вони відразу вагітніли і потребували калорійної їжі. Через сім років школи Інти були забиті школярами. У тій, в якій навчався я, набрали учнів на чотири перших кляси. На більше не вистачило приміщень. На час мого нинішнього відвідування Інти там ледве набрали одну клясу…

На жаль, усі родичі моєї мами померли, коли вона ще була в ув'язненні. Родичі тата ледь зводили кінці з кінцями. Пакунки слати не було кому. Може, тому я ріс худим і кволим. Не можна було і поїхати в Україну. Уперше колишніх в'язнів туди пустили 1957 року. Поїзди брали штурмом. Проїхавши Хутір-Михайлівський, що на кордоні з Україною, люди виходили з вагонів і зі сльозами на очах падали на коліна, цілували рідну землю. Отоді і я з батьками уперше виїхав з Інти. Про це я знаю з розповіді батьків.

У пам'яті залишилася поїздка 1960 року. Незважаючи на те, що вагони тягнув старий паровоз, сажа від якого проникала крізь зачинені вікна, я висовувався з вікна до паса. Бо теж ніби вирвався з полону на свободу. Але дійсність нагадувала про себе перевірками на станціях, табором у Котласі.

В Інті таборів уже на той час не було. Тільки залишки веж де-не-де стирчали в тундрі. А під Котласом я побачив височенну огорожу з колючим дротом і добротні пофарбовані вежі з озброєною охороною на них. У вагонах відразу затих веселий гомін. Лише хтось стиха промовив: „Будь ти прокляте, гниле місце!"

Зараз табору немає і в Котласі. У всякому разі, з потягу його не видно. А стояв потяг довго. Я пройшовся обдертою станцією, вийшов на пристанційну площу, подивився на чорну спину вождя пролетаріяту, на калюжі, сірий дощ.

Північ Росії і тепер – це болота, ліси й перелiски, сотні кілометрів без людського житла, бездоріжжя, мороз узимку і комарі та мошка влітку. Місцеве населення, зокрема комі та ненці, добре пристосувалися до суворих умов життя. Раніше вони жили переважно мисливством і рибальством, збирали ягоди і гриби, а також кочували за величезними стадами північних оленів. Ці невеличкі тварини були і тягловою силою, і їжею, і одягом, і житлом. Саме з їхніх шкір робили чуми, подібні до індіянських вігвамів. Рятували олені і від цинги. Північні люди варили і з'їдали наповнені мохом-яґелем шлунки цих тварин. І мали з цього харчу необхідні вітаміни.

Комі народ з давніх давен знав про вугілля, яке виходило на поверхню північніше річки Печори. Його називали шом-із (шом – вугілля, із – камінь). Але їм він був без потреби. Вистачало деревини. Вугілля в деяких місцях було так багато, що робилася чорною вода ручаїв і річечок. Часто їх так і називали: Чорна, Вугільна. До речі, річок у цій місцевості дуже багато. Головна – Печора. Щодо походження її назви версій існує чимало. Цікавою є така: свого часу на берег цієї величної ріки прибули ченці Києво-Печерського монастиря. Вони тут жили у печерах. Місцеве угро-фінське населення через ці печери і річку назвало українським словом – Печера. Згодом назва трансформувалася у Печора…

Як би там не було, проте комі та ненці жили в гармонії з природою. Вони не воювали з нею і не підкорювали її, як не воювали, по суті, і між собою. А вугілля для них було лише чорним каменем. Криваво-червоним воно почало ставати тоді, коли у цих місцях утвердилася імперія Романових. Міста, які поступово з'являлися все північніше Москви, промисловість близького Уралу потребували вугілля. Тож розповіді місцевих жителів зацікавили підприємливих людей. Одним з таких був спадковий вологодський дворянин Петро Матафтін, який узявся добувати вугілля.

Житло колишніх каторжників.

(Продовження в наступному числі)

СПОРТ

Успіх футболістів України

„Сампдорія" (Італія)	– „Металіст" (Харків)	– 0:1
„Шахтар"	– „Тоттенгем" (Англія)	– 2:0
„Динамо"	– „Валенсія" (Еспанія)	– 1:1

Відбулись змагання чергового кола боротьби за Чашу УЕФА, у яких беруть участь три команди України.

18 лютого в Ґенуї, Італія, на стадіоні „Луїджі Фераріс" харківська команда „Металіст" грала з італійською „Сампдорією" з Ґенуї. Фаворитами були італійці. І грали вони на своєму полі. Але чудово діяв захист харків’ян, а удари впевнено приймав воротар Олександер Горяінов. Йшла уже друга, остання хвилина доданого часу у першій половині. Українська команда дістала право на карний удар у центрі поля. Харків’яни розіграли цей удар, і Денис Олійник потилицею переправив м’яч у сітку воріт господарів. 1:0. В другій половині гри ініціятивою володіла „Сампдорія", але ніяких небезпечних моментів створити біля воріт „Металіста" господарям так і не вдалося. Тепер у Харкові 26 лютого перед „Металістом" буде завдання – не пропустити жодного ґоля. А тоді – участь у 1/8 фіналу Чаші УЕФА, суперник – київське „Динамо", якщо кияни переможуть еспанську „Валенсію".

18 лютого на київському стадіоні „Динамо" ім. Валерія Лобановського у грі 1/16 Чаші УЕФА проти еспанської „Валенсії" київська команда „Динамо" у першій половині грала гостріше від суперників, але „Валенсія" вдало контролювала м’яч, змушуючи киян бігати марно по тричотири хвилини. А ґоль еспанці забили винятково через неуважність киян. Після перерви Тіберія Гіоане змінив Флорин Чернат і заміна виправдала себе. Румунський півзахисник зробив навіс – і Давид Альбельда зрізав м’яч у власні ворота. Атакувальний запал киян обірвав бельгійський суддя Серж Гюм’єні, який вилучив з гри Артема Мілевського за, на думку судді, імітоване футболістом порушення біля карного майданчика еспанців. До кінця гри еспанці тягнули час. Рахунок – 1:1. Наступна гра – 26 лютого.

19 лютого на донецькому стадіоні „Олімпійський" „Шахтар" у першій грі 1/16 фіналу здолав лондонський „Тотенгем" з рахунком 2:0. Маючи ігрову перевагу протягом всієї гри, „гірники" забили ґоль лише на 78-ій хвилині. Першу половину донецька команда провела в атаках, а „Тотенгем" жодного разу не влучив у площину воріт суперника. Початок другої половини знову проходив в атаках „Шахтаря", але оборонці „Тотенгему" рідко дозволяли дійти до карного майданчика. На 88-ій хвилині Кастільо Жадсон з 14 метрів 14 пробив у дальній від воротаря кут – 2:0. Тепер „Шахтар" поїде до Лондону. *(„Чемпіон")*

Півзахисник команди „Шахтар" (Україна) Кастільо Жадсон (на передньому пляні) забиває ґоль у ворота „Тотенгему" (Англія) в Донецьку 19 лютого. Фото: УНІАН

Нападаючий команди „Динамо" (Україна) Артем Кравець бореться за м’яч з півзахисником „Валенсії" (Еспанія) Давидом Альбельдою (попереду) в Києві 18 лютого. Фото: УНІАН

.РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ 174 ВІДДІЛУ УНС Т-ва „ВАТРА"

П’ЯТНИЦЯ, 13 БЕРЕЗНЯ 2009 р.

Воррен, Мишиґен. – Річні загальні збори 174 Відділу УНС відбудуться о год. 7-ій вечора за адресою: 3825 Sunflower Lane.

Віра Крива, секретар
Зенон Василькевич, предсідник

43-ті ЗАГАЛЬНІ РІЧНІ ЗБОРИ

УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ ФЕДЕРАЛЬНОЇ КРЕДИТОВОЇ КООПЕРАТИВИ

Неділя, 1-го березня 2009 року, о 2:00-ій годині
Український Народний Дім
142 Друга Авеню, Ню-Йорк, Н. Й.

ПОРЯДОК ЗБОРІВ

1. Відкриття зборів
2. Читання протоколу з попередніх Загальних Річних Зборів
3. Звіти:
   А. Голови Ради Директорів
   Б. Скарбника
   В. Головного Управителя
   Г. Контрольної Комісії
4. Обговорення звітів
5. Привітання
6. Звіт Номінаційної Комісії
7. Вибір трьох членів до Ради Директорів
8. Закриття зборів

Нижче вказані члени Ради директорів закінчують свою каденцію:

Олександр Рекеда Ігор Черний Богдан Гермак

(**Примітка:** Відповідно до існуючих правил виборів номінації із залу не будуть прийматися, хіба що не буде кандидата на дану позицію).

Українська Євангельська церква

закликає:

Вивчайте Біблію, живіть за Словом Божим!

На пожертви нашої громади щотижня на цьому місці ми стисло розповідаємо про кожну з 66 книг Біблії.

135. Книги малих пророків. Пророк Огій

Настало визволення Юдеї з вавилонського полону. Персидський цар Кир захопив Вавилон і дозволив юдеям повернутися до Ізраїлю. Вони приступили до відновлення Храму, але водночас будували свої житла. Разом з полоняниками повернувся до Єрусалиму Огій, який висловив народові чотири пророцтва. Передовсім він сказав, що зволікання з відновою Храму викличе гніва Бога і призведе до засухи. Юдеї негайно відновили працю при Храмі. Усе ж врожай не був рясним і народ знову засумував. Пророк ще двічі підбадьорив людей видінням світлого майбутнього. Востаннє він звернувся до керівника будови Зоровавеля і теж заохотив його до інтенсивної праці.

Запрошуємо Вас до Української Євангельської церкви в місті Юніоні, Ню-Джерзі.

У нашій церкві щонеділі, о 9:30 ранку відбувається „Українська година", яку складають спільна молитва і заняття Біблійної школи.

Наша адреса: 2208 Stanley Terrace, Union, NJ 07083. На цю адресу можна надсилати запитання з приводу прочитаних переказів Біблії.

Телефон: (908) 686-8171. Електронна пошта: ueag@verizon.net.

Пастор **Володимир Цебуля**
Тел.: (908) 591-0800

Поетична рубрика „Свободи“

До Лесиного кадуба

25 лютого – день народження Великої доньки нашого народу, української поетеси Лесі Українки. На моїй чарівній Волині про це пам’ятають завжди. Вона любила цей край, його природа надихала на написання поезій. Присвячую безсмертній Лесі Українці свій невеличкий вірш.

Приречена з недугою змагатись
До ірію ти квапилась, як птах,
Летіти ввись,
летіти й не спинятись,
Ніколи не блукати в манівцях.
В Криму чи в Празі, на чужині
В Берліні, в Чернівцях,
де б не була.
Всю плоть і кров
в пожертву Україні
Сповна, до каплі,
з словом віддала.
Слова душевнотеплі і ласкаві,
Непримиренні, гострі, вогняні
Тобі і Краю завжди несли славу,
Цвітуть і нині садом навесні.
Безсмертна пісня лине на Поліссі,
Чарують всіх знайомі голоси.
Це мрійна Мавка
ходить на узліссі,
Шумлять завічнані
волинські ліси.
Десь Лісовик із хащів визирає
Лукаш біжить
кохану зустріть.
Від нетерплячки
Лесин дуб згорає,
Криничка жде водою напоїть.
Цю землю серцем
змалку полюбила,
Господь благословив тебе на ній.
Вона завжди наснагою живила.
Ми – збережемо в пам’яті своїй.

Федір Швець
м. Розвіл, Каліфорнія

Ода до мови

О, мово рідна, рідне слово!
Невже тебе забути можуть
Онуки прадідів великих?
Чи можна замінити рідну мову
На дисонанси слів чужоязиках?
О, ні, ти, мово, крізь грози і негоди
Вершин сягаєш беркутом-орлом.
Ти, наче воїн,
наш народ обороняєш,
Страждаєш з ним і борешся зі злом.
О, мово прадідів завзятих,
Ти піснею дзвениш
барвисто і розлого,
Молитвою лелієш в небесах,
Мов подих вітру весняного.
Не раз і ревом й стогоном Дніпра
Розбуджуєш сумління не в одного,
Хто призабув Шевченкові слова:
„Я на сторожі коло їх
поставлю слово!“
Горіть ясним вогнем
полум’яні слова,
В серцях горіть, щоб гордість
спалахнула знову!
Ти, мово наша, – совість і краса,
Бо ти душа народу, рідна мово!

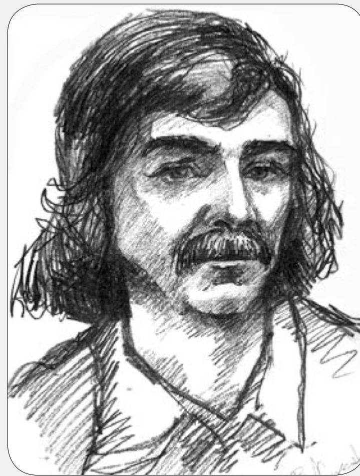
Ірена Чайковська-Павлів,
Монреаль, Канада

Наш вибір

Ціна на газ висока, як ніколи.
Та значення її не числове.
Її не зафіксують протоколи,
Її політик жоден не назве.
Ціна на газ – не доляри, не гривні,
Не їх число – грошей таких нема!
Це – історичний вибір України,
Її майбутнє і вона сама.
Дешевий газ –
це плата за покору,
За куцу пам’ять і німий язик,
За забуття
страхіть Голодомору,
За зраду тих,
хто вже пішли навік.
Дешевий газ –
дороги у манкурти,
У рабство –
для прийдешніх поколінь,
Та нам з тобою
Биківню забути –
Те саме, що полякові – Катинь.
Не ввійде раб
у коло вільних націй...
Згадаймо: не у сні, а наяву
Не спромоглись колись
кремлівські владці
Морозом упокорити Литву.
Сьогодні черга для мого народу
Довести, що вогонь в душі не згас.
Омріяну століттями Свободу
Ми не заміним на дешевий газ.

Сергій Борщевський
м. Київ

„Життя – це Божий дар“

Борис Дерда народився в закарпатському гуцульському селі Верхнє Водяне, на Рахівщині, в родині учителів. Після школи закінчив музичне училище, відтак – історичний факультет Ужгородського державного університету, але обрав дорогу артиста і лектора-музикознавця, працюючи у Закарпатській обласній філармонії.

Після того, як чудом залишився живим в автомобільній аварії, почав писати вірші – і політичні, і релігійні, тому можна сказати, що вся його поетична творчість зводиться до двох життєдайних джерел: Бог і Україна.

Нижче подаємо декілька з неопублікованих ще творів поета Бориса Дерди.

КИЄВЕ МІЙ

Колись Юрій Гуляєв
Пісню цю заспівав,
І мотив мелодійний
Всім до серця припав:
„Буду мріяти, жити
На крилах надій,
Як тебе не любити,
Києве мій!”

Не любити це місто
Дуже легко тепер.
Образ ніжно ліричний
Вік гендлярський затер...
Тут жорстоко вбивають
Невинних людей,
А „Феміда” роками
Убивць не знайде.

З України всієї
Бандюків він зібрав,
Й наймерзенніших з них
У парлямент напхав.
І „працюють” бандити,
Як вовки між овець
Чи побачим колись ми
Гидоти кінець?!?

Солов’їная мова
Майже вже не дзвенить,
Бо в столичному місті
„Брат рогатий” не спить!
І сучасні Іуди
На мову плюють
За „легкі” тридцять срібних
Її продають.

Бандюки багатіють,
У жебрацтві народ.
Політичні повії –
Цього свинства оплот!
Боже Добрий, прости нас!
Вкраїну храни!
Щоб сокиру не взяли
У відчаї сини!!!

ПСАЛОМ

Господь, мій добрий Пастир,
Веде мене життям;
Могутньою рукою
Шлях прокладає Сам.
І до зірок крізь терни,
Щоб серцем зрозуміть
І Всесвіту безмежжя,
І щастя дивну мить.
І під Його рукою
Життєвий буревій
Не може зруйнувати
Душевний спокій мій
Бо ця Рука Всесильна
І ніжна, і легка,
Рука, що Світ створила,
І Батьківська рука
Як дерево при водах
Я п’ю живий нектар,
Бо осягнув я мудрість-
Життя це Божий дар!
І страх перед майбутнім
Від мене утіка,
Бо всюди наді мною
Всевишнього рука!
Господи, Ти завжди поруч
Уночі чи вдень.
Серцем я тобі співаю
Найкращих пісень!

МОЛИТВА – РОЗДУМ

Тому і Ви будьте готові,
бо Син Чоловічий прийде
тієї години, що про неї
Ви й не думаєте.
(Матв. 24:44)

Ні, смерти не треба боятись!
До неї треба готуватись!
Треба душу святково вдягати
В найдорожчі –
Божественні шати
Доброти, щиросердя, любови
Повсякденно у кожному слові,
Кожним вчинком
достойним людини
Таємничої ночі чи ясної днини.
І повсюдно де будеш іти,
Слово Боже у серці нести...
Ні! Боятися смерти не треба,
Якщо душу звернув ти до неба.

ТАРАСОВІ ШЛЯХИ

У всякого своя доля,
І свій шлях широкий.
(Т. Шевченко)

Чи мав Тарас Шевченко екіпаж,
Аналог „Мерседеса“, „Опеля“
чи „Форда”,
І віллу, де мансарда, сауна
і вітраж-гараж;
І собацюру,
що немов у лева морда?
Ні! не було ні хати, ні садочка
Про які так мріяв
до кінця життя.
Дружини не було,
коханого синочка...
Та не було й перед катами
каяття.
Чи вмів він вчасно
„пропихнуть” в газету
Свій „Сон“ ,„Кавказ“
чи „Мертвим і живим“?
Ні! не перепало цього „хисту“
Шевченкові-поету.
Він просто ніс свій хрест,
не ділячи ні з ким.
Та душу мав велику, наче море,
Що болі рідної землі
до себе забирала.
Як власний біль
людське приймала горе
І у вірші пекучі їх переливала...

А плата за вірші
Тепер відома всім -
Це Орськ і Кос-Арал,
І смерть у сорок сім.

ГОЛОВНА КАНЦЕЛЯРІЯ УНСОЮЗУ ПОШУКУЄ ЧЛЕНІВ, ВЛАСНИКІВ ВИВІНУВАЛЬНИХ ГРАМОТ, ЯКИМ НАЛЕЖАТЬСЯ

ЗВОРОТИ ВИВІНУВАЛЬНИХ СУМ (ENDOWMENTS)

Згідно зі стейтовими забезпеченевими законами грошові звороти вивінувальних грамот мусять бути своєчасно виплачені. В іншому випадку ці гроші УНСоюз мусить передати стейтовим властям. Щоб ці гроші були належно виплачені Головна Канцелярія пошукує власників вивінувальних грамот і звертається до читачів наших видань, яким є відомі адреси осіб у поданому внизу списку повідомити Головну Канцелярію Українського Народного Союзу на число:

1-800-253-9862

Прізвище, ім'я	Число грамоти	Відділ
ALUZZO ORYSIA	A189392	240
ANDRUSHKIW PAVLO M	J098921	172
ARSENAULT S J	A167318	445
BEGEJ MARKO D	J101052	216
BINKOWSKI III JOHN C	J102349	067
BONK MYRON	A180579	432
BOURAK A	A181364	412
BOYD DANIEL JAMES	J101750	381
BUBNICH CHRISTOPHER	J099129	307
BUBNICH KATE M	J099701	307
BYC MICHAEL B	J100170	194
CHOLAK WASYL	A192457	234
CHOMA KRISTINE	A192293	194
CHUCK D R	J098146	362
CHUMAK ALEXANDER	A163036	401
CHURNETSKI-BASTUK LAUREN M	J099390	343
COTCH ERIK D	J100338	057
COTTRELL ANNA G	J101437	432
COVERT JESSICA L	J099213	349
COVERT MATTHEW L	J099214	349
CZABANIUK CHRISTINA H	A190896	163
CZUCHNOWSKY MARIA L	A159432	341
D'AVIGNON TANIA M	A183052	055
DA CONCEICAO MICHELLE	A189610	155
DASZCZYSZAK SHANNON A	J099063	217
DAVIDSON ROBERT A	J100243	083
DE LUNA MARIA OLHA	A190450	083
DE VASSAL NINA E	J102005	083
DERZKO LARYSA	J098124	445
DOBCZANSKY JURIJ W	A191947	414
DOBCZANSKY ROMAN W	J099432	414
DUMYCH IAN M	J099319	171
DZIUBA-MYERS MARY	A192632	367
FEDIN MARY A	J098728	397
FINNEGAN MICHAEL	A191945	206
FOSS KATHLEEN P	A190355	367
FRANCHUK MARTIN D	A190489	367
FUTERKO MICHAEL R	J098559	267
GREER THOMAS J	A192285	267
GUARINI ALYSSA KACHMAR	J098774	083
HANDZY NESTOR Z	A192097	088
HANKEWYCZ IWANNA D	A191967	016
HAWRYLUK A	A171077	465
HERMAN MICHAEL	A056277	005
HORBOWYJ ROXOLANA I	A192419	216
HRAB MICHAEL J	A189813	039
HUDYMA ANDREW BOHDAN	A191761	055
HYNANSKY JOHN	A189735	173
JANOWSKI JOHN	A058541	358
JAREMKO WILLIAM J	J099564	304
KACHOROWSKY TARAS P	A191707	387
KAPTANOWSKY SCOTT E	J100037	082
KARAWUL JAROSLAV	A182522	172
KARPOWICZ MARY	A071783	200
KERNISKY JOHN ROBERT	J100712	096
KLEIN DAVID JOSEPH	J098418	452
KOHUT DANA M	J099681	372
KOHUT ZENON E	A181203	015
KOLASA EDWARD M	A191759	356
KONCHAK JOHN J	J100607	083
KORDUBA ADRIAN B	J099711	042
KOSUBAL-ELLMAN VICTORIA E	J101396	008
KOWCZ ADRIANA	J200216	112
KOZAK JOSEPH P	J100867	083
KOZAK STEPHANIE E	J100868	083
KOZULAK JR WILLIAM E	J098867	267
KOZULAK SR WILLIAM E	A190940	267
KOZULAK JUDY B	A190939	267
KRAUS TANIA M	A192246	039
KRUCZLNICKI KRISTEN M	J099937	013
KRYKEWYCZ ROMAN	A130037	397
KUPCZYN CHRISTINE A	J100200	116
KUZYK VOLODAR R	A190768	245
LECHMAN ROMAN JAROSLAV	J101184	452
LEGGE JESSICA M	J098740	161
LISCHAK MARIA V	A191571	015
LITEPLO MATTHEW P	J101289	005
LOMAGA BARBARA S	A191013	267
LUCHKAN SVIATOSLAW	A192244	012
LUKNICKI ROMAN E	J100838	397
LUSZCZYK DANIELLE A	J101866	194
MARTYNETZ MARKIAN	J102158	172
MARTYNIUK A	A122969	434

Прізвище, ім'я	Число грамоти	Відділ
MATKIWSKY LYDIA M	A190955	027
MC ARTHUR DAVID	A190160	316
MC LAIN MARIAN K	A134776	005
MELNYK C A	A190100	414
MIHAYCHUK LYDIA	J100833	233
MONTGOMERY LISA ANN	A189999	409
MORAN CHRISTINE A	A192354	016
MORYKON NATALIA	A192275	465
MUDRY JANET A	A190293	067
MYERS ERIKA M	J100891	367
MYERS THOMAS E	A192633	367
MYKIJEWYCZ ROMAN M	J100671	397
NAVARETTE DANAE M	J100782	013
NELSON JR LLOYD	A190602	113
NESTERCZUK CHRISTOPHER	J098698	194
NEWBERRY AMANDA R	J099064	217
NOWAK IRENE	A190996	125
O CONNELL JENNIFER	A190273	171
O CONNELL MICHAEL	A189395	171
ORLANDO C J	J098459	020
OSIDACH ROMAN B	A190219	083
PAWLIUK L	A190150	445
PELENSKY ANDREA M	A191628	059
PINEDO PADOCH SOFIA M	J100389	194
PORTER KATHERINE A	A190097	362
RACHOWSKY MARY	J099253	221
RAKOWSKY CHRISTINE H	A189737	112
RAKOWSKY CORNELIUS Y	A189787	112
RAKOWSKY JEREMY	A189788	112
RAKOWSKY MARKO N	A189789	112
RITENIS STEVEN	A190977	316
ROMAN HALEY E	J098925	423
ROMAN HEATHER M	J098924	423
ROZOK MYCHAJLO	A106634	379
SALVO MARY C	A190941	267
SANDERS MICHAEL R	J099124	217
SANDOVAL MICHAEL A	J201476	292
SENIW OLGA	J203536	028
SERBA GREGORY P	J100226	173
SHAWALUK MARYANN P	A192413	083
SHEWCHUK BETHILDA G	A189634	216
SHMOTOLOCHA JOHN	A191818	086
SIROIS HALINA A	A190757	206
SLIVINSKI KATHRYN	J102185	216
SOZANSKI PARASKEWIA	A192223	432
STACHIW A M	J098541	059
STAWNYCHY DEANNA	J099300	353
STAWNYCHY STEFAN	J099301	353
STEFANYSZYN GEORGE R	A191006	153
STOROZENKO STEPHEN P	J100175	339
SUGANO KYMBERLY MICHELLE	J101251	486
TACHUK MARC JAN	J097525	155
TEPER MICHAEL S	J101229	206
TYMCHUK 0STAP	J202096	162
TYSOWSKY THOMAS A	J100744	461
UIHLEIN JENNIFER ANNE	J098209	327
UIHLEIN KRISTINA A	A189747	327
VANDEWINCKEL REBECCA A	J099125	217
WEREZAK M J	A148562	444
WLADYKA MICHAEL T	J099630	364
WODZICKY MARIA	A195098	777
WYNNYK LYDIA	A182641	194
WYSCHYNSKYJ STEFAN	A191563	083
YAWORSKI WALTER	A188325	461
ZAVIYSKY NATALIA	A188845	155
ZWARYCH ANDREW M	J102362	083
ZWARYCZ VICTORIA A	J102558	194
HUZVWA D	A085410	083
LABOYKO VOLODYMYR	A039547	096
LYSIANSKA LUBOW	A088027	397
MACKNO ANNIE W	A082759	059
MOULTHROP MARY	A061339	414
MYSAK JOHN	A075217	412
PETLOWANY ANASTASIA	A071100	358
SHEMERDIAK MARY	A047401	114
SHESTAK STEPHEN	A060718	027
SOLOMACHA IVAN	A107770	267
TOLOCZKO STEFANIA	A093453	221
WASILENKO SAM	A059604	175
YADLOW MICHAEL	A056165	025
ZABLOCKY ANNA	A063426	094
ZABLOCKY ANNA	A086392	094

Ділимося сумною вісткою з рідними та знайомими, що в четвер, 29 січня 2009 р. відійшов у вічність наш найдорожчий муж, батько, брат і вуйко

СВ. П.

інж. ГРИГОРІЙ ЗАВАДІВСЬКИЙ

Довголітній діяч Клівлендської Громади

Народжений 29 серпня 1928 р.
в Золотій Слободі на Бережанщині.

Похоронні відправи відбулися 2 лютого 2009 р.
в Українській Катедрі Св. Йосафата
в Пармі Огайо та на цвинтарі Св. Андрея.

В глибокому смутку залишились:

Дружина – Анна з роду Мартинців
Син – Ярослав з дружиною Нелею
Дочка – Ірина
Дочка – Люба з чоловіком Стефаном Капалко
Сестра – Софія з чоловіком Теодором Кравець і родиною.

Ближча і дальша родина в Америці і Канаді.

Нехай Всевишній прийме його душу у своє Небесне Царство.

Ділимося сумною вісткою, що в ранніх годинах 17-го лютого 2009 р. упокоївся в Бозі наш найдорожчий **МУЖ, ТАТО, ДІДО, СИН, ХРЕСНИЙ ВУЙКО**

св. п. Василь Дмитро Рудик

Народився 20-го липня 1952 р. в Ню-Йорку

У глибокому смутку залишені:

Дружина
Інґа
Доньки
Катя Рудик-Кулганек з мужем Клифтон
Наталія Рудик
Внуки
Клифтон, Джастин, Кейлі та Аріянна
Мама
Стефанія
Брат
Стефан з дружиною Олею

Адріянна Одомірок з мужем Робертом
Никола Рудик з дружиною Келі

Ближча і дальша родина в Канаді, Німеччині, Америці і Україні

Панахиди відбулися 20-го лютого у Yorktown Heights, NY i 24-го лютого у Hanover, MD. Покійний буде спочивати на Arlington National Cemetery, Arlington, VA

Вічна Йому Пам'ять!

П О Д Я К А

З волі Всевишнього 7-го травня 2008 р. відійшов у вічність наш найдорожчий МУЖ, БАТЬКО і ДІДО

СВ. П.

КИРИЛО ГРИГОРОВИЧ

Складаємо сердечну подяку родині, приятелям і знайомим, що підтримали нас у болючі і тяжкі хвилини своїми молитвами і теплими словами та за особисті, листовні, телефонічні чи електронні вислови співчуття.

Дякуємо за численну участь, помимо поганої погоди і віддалі, в похоронних відправах.

Щира подяка парохові церкви св. Івана Хрестителя о. митратові Р. Мірчукові за відвідини Покійного й уділення св. Тайни Єлеопомазання, за відслуження Парастасу в похоронному заведенні і чин похорону в церкві. Особливо дякуємо за дуже теплі, зворушливі і прощальні слова.

Дякуємо о. Р. Пітулі за відслуження Панахиди і запечатання гробу на цвинтарі, а п. О. Телепко за гарнй спів під час Парастасу і чин похорону.

Своїми особистими, гарними спогадами про Покійного поділилися під час тризни п. О. Слупчинський, приятель-дивізійник і шваґер д-р Р. Алиськевич за що висловлюємо нашу щиру подяку.

Дуже дякуємо похоронному заведенню Литвин і Литвин за совісну і професійну обслугу.

Сердечно дякуємо за св. Літургії, прекрасні квіти і щедрі пожертви в пам'ять покійного св. п. Кирила.

НА СЛУЖБИ БОЖІ пожертвували:
Д-р Р. і А. Алиськевич, Р. і О. Бузетта, родина Денисик, д-р Ю. і О. Ґной, родина Іваськів, О. Кисілевська, Р. і О. Кобрин, А. Ковалик, А. Косоноцька, С. і О. Кузів, О. Лодзюк і М. Кривулич, д-р І. і Л. та родина Маґун, Р. і А. Максимович, д-р О. і В. Тершаковець, д-р Б. і Б. Худьо, родина Шипайло, Х. Шкварко.

НА ТРИВАЛІ СЛУЖБИ БОЖІ:
Х. Прокопович, Р. Прончак.

КВІТИ прислали:
Родина Алиськевич, Г. Гончаренко і Андрійко, С. Григорович, родина Гук, А. Ґелбер, родина Денисик, ОТ К – Вовча Тропа, д-р С. Палидович, Спартанки – Сеньйорський Курінь, Спартанки – Старшопластунський Курінь, співробітники канцелярії д-ра Григоровича, родина Торієлі, родина Туринські.

НА БРОДИ-ЛЕВ, Інк. пожертвували: 2,270 дол.
д-р М. і Ш. Алиськевич, Т. Бень, П. і С. Бокало, П. Буняк, А. і І. Григорович з дітьми, І. Григорович, Ю. і Л. Гук, М. Данилюк, д-р О. і Н. Денисик, Л. Закревська, Р. і О. Кобрин, Ю. і М. Ковальчик, І. і Н. Коропецькі, М. і З. Кулинич, Л. Кутна, В. Кушнір, д-р Л. Кушнір, В. Мисак, І. Мокрівський, родина Панас, О. і Т. Склепкович, О. і М. Слупчинські, Ю. і О. Сосенко, О. і Д. Темницькі, д-р Ю. і Р. Темницькі, Я. і Л. Федун, Ю. і Х. Ференцевич, д-р Б. і Б. Худьо, О. і Л. Черниченко з Данусею, А. Юзенів.

НА БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД ЦЕРКВИ СВ. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ пожертви зложили: 2,825 дол.
д-р Р. і А. Алиськевич, А. і М. Головінські, М. і Я. Гординські, А. і І. Григорович з дітьми, І. Григорович, д-р Ю. і Х. Демидович, Т. і К. Канарскі, Ю. і М. Ковальчик, А. Ковалик, Л. Козак, Х. Козак, д-р Ю. і Х. Крижанівські, М. і Л. Ласій, А. і М-Д. Леськів, Р. і А. Максимович, Е. і Г. Мандзій, Л. і Е. Мекентаєр, Б. і Л. Мочули, С. і Т. О'Каннол, Н, і П. Паславські, Ф. і Н. Сейлик, Д. Синьоока, Г. Сосенко, Спартанки – Старшопластунський Курінь, В. і Н. Чайковські, О. і Л. Черниченки з Данусею, В. і О. Шипайли, Р. і Ш. Шипайли.

НА ДОЛЯР ДЛЯ УКРАЇНИ жертвували: 765 дол.
д-р М. і Ш. Алиськевич, І. Григорович, Ю. і С. Заяць, Дж. Кілкенні і О. Ярема, д-р Л. Климишин і В. Дзіньґала, Н. і Р. Максимович з дітьми, д-р Б. і М. Михальчак, Ю. і З. Ставничі, д-р Б. і Б. Худьо, О. і Л. Черниченки з Данусею, С. Штомпель.

НА ЦЕРКВУ СВ. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ – ГАНТЕР, Н. Й.: 50 дол.
Я. Стасюк.

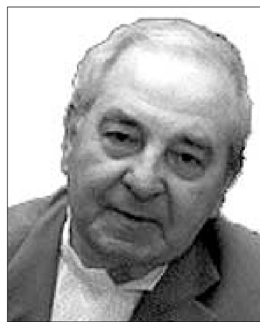
НА ПЛАСТ – „ВОВЧА ТРОПА": 25 дол.
родина Роїк.

Нехай добрий Господь обдарує Вас усіх своїми щедрими ласками.

Вдячні:
дружина ІРИНА,
діти і внуки.

18 січня 2009 року на 79-му році життя перестало битися серце видатного діяча олімпійського руху України, Заслуженого працівника фізичної культури і спорту України

СВ. П.

Володимира Васильовича Кулика

Поховання відбулося на Байковому Кладовищі в м. Києві.

Пішов з життя один з найбільш неспокійних і вимогливих, талановитих і шляхетних представників української національної еліти. Трагічна випадковість обірвала життя людини, яка багато і плідно попрацювала у розбудові спортивного руху в Україні.

Володимир Кулик був людиною високої освіченості. Його відрізняли глибока відданість Україні, творча енергія, завидна працездатність. Він був різнобічно освіченою і обдарованою людиною, захоплювався літературою, добре знав живопис і музику, охоче відвідував художні виставки, театральні постановки, концерти, громадсько-культурні заходи. Жваво цікавився політикою, був принциповим і об'єктивним в оцінці реалій сучасного українського життя. Як справжній патріот він був завжди критично налаштований по відношенню до радянського минулого. Усіляко сприяв та підтримував ідеї української державності. Його державницька і громадська діяльність багато в чому визначила розвиток національного олімпійського спортивного руху, сприяла утвердженню місця фізичної культури і спорту в духовно-культурному житті України.

Протягом більш ніж 35 років Володимир Васильович Кулик працював у різних спортивних організаціях - очолював у 1965-1973 роках Комітет фізичної культури і спорту України. Володимир Кулик був одним із засновників Національного олімпійського комітету України, в різні роки працюючи на посадах першого віце-президента НОК (1991-1998 рр.), радника президента НОК, члена, а згодом почесного члена НОК. За вагомий особистий внесок у розвиток олімпійського руху в Україні та світі Володимир Кулик був нагороджений Олімпійським орденом Міжнародного Олімпійського Комітету (2004).

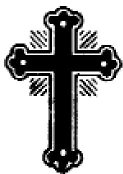
Володимир Кулик був автором кількох книг про розвиток фізкультурно-спортивного та олімпійського руху в Україні, сприяв створенню історії українського спорту. Багато часу і уваги приділив щоб розвинути активні контакти з українською спортивною діяспорою Канади, США і Австралії.

Відмінними рисами Володимира Кулика були скромність, демократичність, чуйність і уважність до людей. Він користувався заслуженим авторитетом і великою повагою. У пам'яті рідних, друзів, учнів і колег він залишиться сильною і гордою людиною, незмінно уважним, добрим і чуйним до кожного.

Всі ми в діяспорі, хто знав Володимира Васильовича Кулика, висловлюємо щирі та глибокі співчуття його родині, особливо дружині Лідії Вороновій та сину Сергієві з сім'єю, друзям та близьким з приводу тяжкої втрати.

Володимир Васильович Кулик назавжди залишиться в наших серцях як легендарна постать.

Вічна Йому пам'ять!

Зі смутком повідомляємо, що 15 лютого 2009 р. у місті Філядельфія, Па., померла наша дорога МАМА

СВ. П.

ІРЕНА РОСТИСЛАВА КОЗАК

з дому ЛІЩИНСЬКА

нар. 4 лютого 1918 р. у Бориславі, Україна.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 20 лютого 2009 р. в Українській католицькій церкві св. Миколая у Філядельфії, Па. Покійна похована біля її покійного мужа Григорія Евгена на цвинтарі св. Марії в Елкінс Парк, Па.

В глибокому смутку залишились:

Син	– АНДРІЙ з дружиною СЛАВОЮ
Дочка	– МАРТА КАЗАНІВСЬКА з мужем ВСЕВОЛОДОМ
Свати	– ГАЛИНА ГРУШАНИК
	– БОГДАН КАЗАНІВСЬКИЙ
Опікунка	– ГАННА ЯДАХ з мужем МИХАЙЛОМ

Ближча і дальша родина в Америці, Чехії і Україні.

Вічна Їй пам'ять!

За мову і зміст посмертних оголошень і подяк редакція не відповідає.